

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1957 | ΑΡΙΘ. 3

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Κατὰ τὴν πολυκύμαντον διαδρομὴν, ἐπὶ ἓνα καὶ πλέον αἰῶνα, τῆς ἱστορικῆς ζωῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεκηρύχθη αὕτη εἰς Ἀυτόκεφαλον, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ σήμερον, καθ' ἣν συγκαλεῖται Πανελλήνιον Συνέδριον Ἱεροκηρύκων.

Ὁφείλεται διὰ τοῦτο δίκαιος ἔπαινος εἰς τὴν Διοικοῦσαν Ἱεράν μας Σύνοδον, ἣ ὁποία καὶ τὸ ἀπεφάσισεν. Καὶ τὸ ἐπρογραμματίσεν. Καθηκόντως δέ, καὶ εἰς τὸν σεπτὸν Προκαθήμενόν της, εἰς τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσιν καὶ πρωτοβουλίαν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ πραγματοποίησίς του.

*

Εἶναι ἀληθές, ὅτι καὶ παλαιότερον — τὸ 1934 — ἡ συγκληθεῖσα τότε Ἱεραρχία ἡσυχλήθη διὰ μακρῶν καὶ εἰς πολλὰς της συνεδρίας μὲ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ θείου κηρύγματος.

Ἐκτοτε δὲ ἐκρίθη, ὅτι παρίσταται ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ δημιουργηθοῦν ἔμπνευσμένοι καὶ ἐνθουσιώδεις ἀπολογηταὶ τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως. Ἱεροκήρυκες, ὅχι ἀπλῶς μὲ πλήρη καὶ πάνοπλον τὴν ἐπιστημονικὴν των κατάρτισιν. Ἀλλὰ μὲ πνευματικὴν μέθην διὰ τὴν ὑψηλὴν των ἀποστολήν. Μὲ ἀδιάσειστον τὴν δογματικὴν των ἐδυστάθειαν καὶ ἀκλινὴ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν των πειθαρχίαν. Καὶ ἐπιπροσθέτως, αἰσθανόμενοι τὰς βαθυτέρας συγκινήσεις ἀπὸ τὰ ἱερὰ Μυστήρια τῆς θείας λατρείας. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄχραντον πνευματικότητα καὶ λειτουργικότητα τῶν ἱερῶν συμβόλων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

*

Καὶ ὀρθῶς, ὀρθότατα. Καθ' ὅσον οὐδεὶς εἶναι δυνατὸν ν' ἀμφισβητήσῃ, ὅτι κατὰ τοὺς μακροὺς καὶ φοικτοὺς χρόνους τῆς Τουρκικῆς δεσποτείας ἐπὶ τῆς Φυλῆς μας, διὰ τῆς λειτουργικότητος κυρίως καὶ διὰ τῆς μυστηριακῆς τελε-

τουργίας καὶ τῆς ὑμνωδιακῆς ἐξάρσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, διετηρήθη ἀκήρατος καὶ ἀλώβητος καὶ ἡ ἀγία μας πίστις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνότης τῆς Ἑθνικῆς μας συνειδήσεως.

Ἐἶχε μάλιστα — τότε — ἀποφασισθῆ καὶ ἡ ἄμεσος ἴδρυσις Σχολῆς Ἱεροκηρύκων, δημιουργουμένου πρὸς τοῦτο Θεολογικοῦ Φροντιστηρίου διεισοῦς διαρκείας, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐφοίτων — ὡς ἐσωτερικοί, καὶ ὡς τρόφιμοι τῆς Ἐκκλησίας — ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἐκάστοτε ἀποφοίτους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἠσθάνοντο κλίσιν ἀληθῆ πρὸς τὸ ὑψηλότερον τῆς Ἱερωσύνης ὑπόργημα, καὶ θὰ ἐπεθύμουν ν' ἀγωνισθοῦν, στρατευόμενοι ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Χριστοῦ.

*

Παρήλθον ὅμως ἔκτοτε πολλὰ ἔτη, χωρὶς δυστυχῶς νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὄσθα ἡ ὥραία καὶ Ἑθνωφελὴς αὕτη ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας μας. Καὶ βασικὸν αἷτιον τούτου ὑπῆρξεν ἡ ἐπακολουθήσασα τρικυμιώδης κυμάτωσις τῆς ἐσωτερικῆς μας ζωῆς. Καὶ αἱ ὀδυνηρόταται Ἑθνικαὶ μας περιπέτειαι, τῶν ὁποίων τὸν ἀντίκτυπον, φυσικὸν ἦτο, νὰ αἰσθανθῆ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας.

Καὶ βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ὅτι ὁ ἄμβων ἐσίγησεν, ἢ σιγᾷ σήμερον. Τοῦναντίον. Ἡ δημιουργικὴ πνοὴ μιᾶς νέας Πεντηκοστῆς περιβομβεῖ τριγύρω μας. Καὶ παρατηρεῖται εἰς τὴν λαϊκὴν ψυχὴν μία ἀφύπνισις τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος, κατ' ἐξοχὴν ἐλπιδοφόρος.

Πᾶν δὲ ἄλλο ἢ δίκαιαι εἶναι νομιζομεν αἱ ἐπικρίσεις ἀσπόνδων φίλων τῆς Ἐκκλησίας μας, αἱ ὁποῖαι καὶ ὑπερεπληθύνθησαν ἐσχάτως, «κρίμασιν οἷς οἶδεν Κύριος».

Ἡ σύγχρονος Ἐκκλησία μας, ὡς μὴ ἀνήκουσα εἰς τὸν αἴθρον κόσμον τῶν πνευμάτων, ἀλλ' εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τῆς διαιρέσεως καὶ τῆς φθορᾶς, ἔχει βεβαίως τὰς παραλείψεις της, καὶ

τὰ κενά της. Ὡς ἄλλως τε τοῦτο συνέβαινε πάντοτε. Εἶναι ὁμως ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ πορεία της εἶναι συνεχῶς ἀνιοῦσα. Καὶ ὅτι τὰ Ἐθνόσημά της δὲν εἶναι παλαιὰ καὶ σητόβρωτα. Ἀλλὰ νεόκοπα. Καὶ λάμπουν καὶ ἀκτινοβολοῦν, ἀναστειλωθέντα καὶ ἀναχρυσωθέντα μὲ νέας προσφορὰς Της καὶ νέας ὑπερόχους θυσίας Της. Τὰς ὁποίας μόνον τυφλοὶ εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ βλέπουν. Τὸ Ἔθνος ὁμως τὰς γνωρίζει. Καὶ τὰς αἰσθάνεται βαθύτατα. Καὶ διὰ τοῦτο, ἀπαραμείωτος παραμένει ὁ σεβασμὸς τὸν πρὸς Αὐτήν. Καὶ ὑψηλὴ καὶ ἀμετακίνητος ἡ ἐκτίμησις τὸν καὶ ἡ ἀγάπη του.

*

Παρὰ ταῦτα, ἀληθὲς εἶναι, ὅτι πολλὰ ἀκόμη πρέπει νὰ γίνουν. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ καθορισθοῦν μὲ πλήρη ἀδρότητα καὶ σαφήνεια αἱ κατευθυντήριοι γραμμαὶ της. Καὶ ν' ἀποκρυσταλλωθῇ ἡ πνευματικὴ της μορφή καὶ ἔκφρασις εἰς ἀμετάβλητα χαρακτηριστικά. Καὶ νὰ τεθοῦν ὁρόσημα, πέραν τῶν ὁποίων νὰ μὴ εἶναι οὔτε νοητὴ οὔτε ἐπιτρεπτὴ οἰαδήποτε παρέκκλισις. Ταῦτοχρόνως δὲ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κοινωνικὸν στίβον μαχητικότερα, μὲ ἐσωτερικὴν ἀδιάσπαστον ἐνότητα καὶ περιστέλλουσα τὰς παντοειδεῖς κακοποιούς δυνάμεις τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς χαιρετίζομεν τὸ Συνέδριον τῶν Ἱεροκηρύκων, μὲ ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν, ὡς τὴν εὐτυχιστάτην ἀπαρχὴν μᾶς νέας μας Ἐκκλησιαστικῆς γραμμῆς.

Ὁ Νέος μας Προκαθήμενος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Ἀγία μας Σύνοδος «ἔβαλον—ἀληθῶς—τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν». Καὶ ἀποδεικνύονται διακατεχόμενοι ἀπὸ εὐγενεῖς ὄραματισμοῦς. Καὶ ἀπὸ τὸ βαθὺ συναίσθημα τῆς ἱστορικῆς τῶν εὐδύνης, ὡς θεματοφυλάκων τῆς ἀκραιφνοῦς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, τὴν ὁποίαν ἡ Θεία Πρόνοια ἐνέπιστεῦθη εἰς τὸ Γένος μας.

*

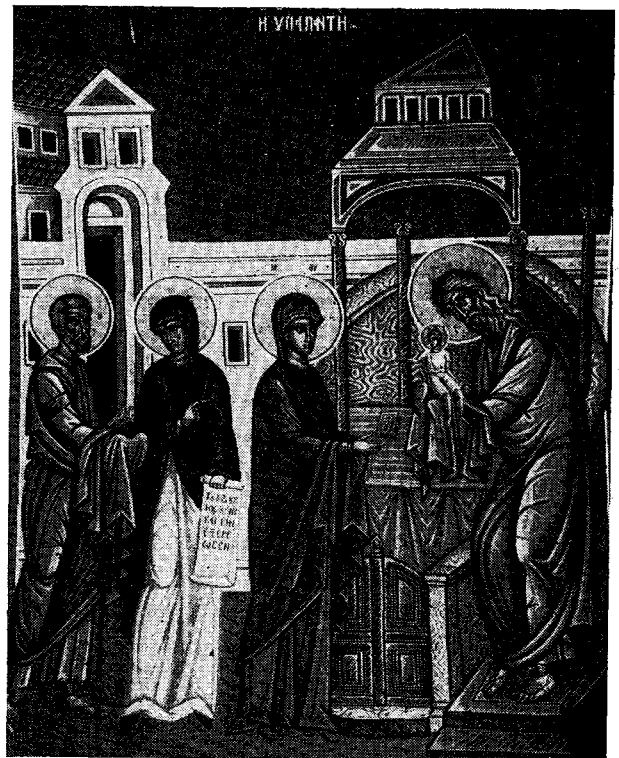
Καὶ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι ἀπὸ τὸ Συνέδριον αὐτὸ δὲν θὰ προέλθουν μόνον ἐμπεριότεροι καθοδηγηταὶ ψυχῶν, τόσον ἀπαραίτητοι διὰ τοὺς χριστιμούς καὶ ἀποκαλυπτικοὺς αὐτοὺς καιροὺς μας. Ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ τοὺς ἐξηγηθῇ, μὲ ἀπόλυτον ἐνάργειαν, ποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ πνευματικὴ μορφή τῆς συγχρόνου Ἐκκλησίας μας, πρὸς τὴν ὁποίαν οἱ πάντες θὰ πειθαρχήσουν ἀπροφασίστως. ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΙΩΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΟΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ

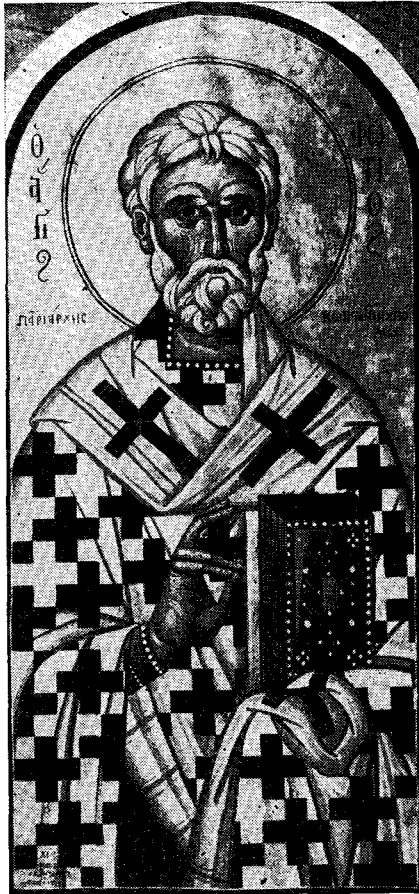
† Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου. Νὰς μὲ θυσιαστήριον, σκεπόμενον ὑπὸ κουβουκλίου, καὶ ἄμβων, καὶ ἐπὶ τῶν κάτω βαθμίδων αὐτοῦ ἱστάμενος ὁ Θεοδόχος πρεσβύτερος Συμεών, δεχόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τὸν Κύριον, παιδίον. Ὁ ἅγιος Συμεών παρίσταται ὡς γέρον πολλὰ, κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πολυγηρατείου, μὲ τὸ πρόσωπον ἀσκητικόν, τὸ βλέμμα βαθύ καὶ πλήρες κατανύξεως, τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πάγωνος ἡγριωμένας, μετὰ κόπου ἱστάμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Κρατεῖ δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν Κύριον μετὰ φόβου καὶ τρόμου, οὐχὶ μὲ γυμνὰς τὰς χεῖρας, ἀλλὰ ἔχων ταύτας κεκαλυμμένας διὰ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ.

Ἐναντι τοῦ Συμεών ἱσταται ἡ Θεοτόκος, εἰς στάσιν δεήσεως καὶ σεμνοπρεπῆ, μὲ ἔκφρασις ὀδύνης ἀκούουσα τὸν πρεσβύτερον λέγοντα εἰς αὐτήν «Σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί». (Λουκ. β', 35).

Ὅπισθεν τῆς Παναγίας ἀκολουθεῖ ὁ μῆστορος Ἰωσήφ, πρεσβύτερος στρογγυλογένειος καὶ βραχυγένης, κρατῶν εἰς χεῖρας ζεῦγος τρυγῶνων, κατὰ τὸ ἰουδαϊκὸν ἔθιμον.

Ἡ Ὑπαπαντὴ.
Τοιχογρ. ἐν τῷ ναῷ Ζ. Πηγῆς Παιανίας (Λιόπεσι).
Διὰ χειρὸς Φ. Κ.

Ὁ ἅγιος Φώτιος ὁ Μέγας.
Φορητὴ εἰκὼν ἐν Ἀμερικῇ.
Διὰ χειρὸς Φ. Κ.

Παρ' αὐτόν, ἴσταται ἡ προφήτις Ἄννα, γραῖα, λιπόσαρκος ἐκ τῶν νηστειῶν καὶ τῆς ἀσκήσεως, διὰ τῆς δεξιᾶς δακτυλοδεικτοῦσα τὸν Χριστόν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατοῦσα εἰλητᾶριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκεται «Τοῦτο τὸ βρέφος οὐρανὸν καὶ γῆν ἐστερέωσεν».

Ταῦτα ζωγραφοῦνται ἐπακριβῶς κατὰ τὰ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ γεγραμμένα. Καθ' ὅσον, ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, τὰ ἔργα τῆς ἀγιογραφίας, ὑμνωδίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιαστικῶν τεχνῶν εἶναι οἰοεὶ ὑπομνήματα εἰς τὸν Θεῖον Λόγον.

† Ὁ ἅγιος Φώτιος ὁ Μέγας, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Ζωγραφίζεται ὡς γέρον στρογγυλογένειος, με ἑταστικὸν βλέμμα, καὶ μελιχίον τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου. Φέρει δὲ ἀρχιερατικὴν στολὴν, ἤτοι φελόνιον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὠμοφόριον, ἄνευ μίτρας, εὐλογῶν διὰ τῆς δεξιᾶς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν Εὐαγγέλιον.

† Οἱ ἅγιοι Θεόδωροι, Τήρων καὶ Στρατηλάτης. Εἰκονίζονται συνήθως με πολεμικὴν στολὴν, ἀμφότεροι εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν. Καὶ ὁ

μὲν Τήρων παρίσταται με γένειον μέλαν καὶ πυκνόν, σγουρομάλλης καὶ με τὰς τρίχας ἀναταραγμένας. Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου αὐτοῦ εἶναι αὐστηρά, τὸ βλέμμα ἀγριωπόν. Εἰς τὴν δεξιὰν κρατεῖ δόρυ, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν δύο μεγάλα βέλη. Εἰς τὸν ὤμον κρέμαται ἡ ἀσπίς του, εἰς τὴν μίαν πλευρὰν ἡ σπάθη καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. εἰς δὲ τὴν ἐτέραν ἡ φαρέτρα περιέχουσα μικρὰ βέλη. Ἐκ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του κρέμαται βαρὺ πολεμικὸν ρόκαλον. Τοιοῦτος ἦτο ὁ ὄπλισμός τῶν Τήρωνων.

Ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης εἰκονίζεται κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου προσηγέστερος. Ἡ κεφαλὴ του εἶναι σγουρόμαλλη, καὶ τὸ ἐλαφρὸν γένειόν του ὁμοιάζει με τὸ τοῦ Κυρίου. Ἔχει καὶ οὗτος τὸ βλέμμα ζωηρὸν καὶ διαπεραστικόν, πλὴν σκεπτικὸν καὶ μελαγχολικόν, ἐξ οὗ φαίνεται ὁ πολεμιστὴς τῆς πίστεως. Ἡ περικεφαλαία του εἶναι ἐρριμμένη εἰς τὸν ὤμον του. Ὁ μανδύας του εἶναι δεμένος εἰς κόμβον ἐμπροσθεν τοῦ στήθους του. Διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ τὴν σπάθην πρὸ τοῦ στήθους, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὴν ἀσπίδα του.

Τὰ ὄπλα ταῦτα, με τὰ ὁποῖα εἶναι ὀπλισμένοι οἱ ἅγιοι τῆς θείας παρεμβολῆς, οἱ Θεηγόροι ὀπλιταὶ παρατάξεως Κυρίου, παριστῶσιν ὄπλα πνευματικά, ὅπως ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα ὁμιλεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, λέγων: «Ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός».

Εἰς τινὰς ἀρχαίας εἰκόνας, οἱ ἅγιοι Θεόδωροι εἰκονίζονται ἡμφιεσμένοι με πολιτικὰς ἐνδυμασίας, ὡς εἶναι εἰς τὰς τοιχογραφίας τῶν καθολικῶν τῶν μόνων Διονυσίου καὶ Δοχειαρίου ἐν Ἀγίῳ Ὄρει.

† Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Χαραλάμης. Γέρον φαλακρὸς, μακρυγένειος καὶ ὀξυγένειος, φέρων ἱερατικὴν στολὴν, ἤτοι φελόνιον καὶ ἐπιτραχή-

Μαρτύριον ἁγίου Χαραλάμπους.
Τοιχογραφία ἰ. ναοῦ ἁγίου Χαραλάμπους Πολυγώνου.
Διὰ χειρὸς Φ. Κ.

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΕΝ ΑΙΘΙΟΠΙΑ

Είναι γνωστόν ότι ο Μοναχισμός εν τῷ Χριστιανικῷ κόσμῳ καθόλου ὑπῆρξε προϊὸν κυρίως τῶν πρώτων ἐκείνων ἀναχωρητῶν καὶ ἀσκητῶν τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἐρήμου, τῶν ζητούντων τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν ἐν τῇ μονῶσει. Ἡ ἐξαιρετικὴ μορφή τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου († 356), δεσπόζουσα καθ' ὅλην τὴν μακρὰν περίοδον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 6' ἡμίσεος τοῦ 3ου μ. Χ. αἰῶνος μέχρι καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 6' ἡμίσεος τοῦ 4ου μ. Χ. αἰῶνος, ἦτοι ἐπὶ μίαν περίπου ἑκατονταετηρίδα, δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἡ ἰδρυτικὴ τοῦ Μοναχισμοῦ. Διὸ καὶ πατὴρ αὐτοῦ ἐκλήθη.

Ὁ 4ος μ. Χ. αἰὼν ὑπῆρξεν ἡ περίοδος τῆς κατ' ἐξοχὴν ἀκμῆς τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ. Εἰς χιλιάδας πολλὰς ἠριθμοῦντο οἱ πάσης φύσεως ἀναχωρηταὶ καὶ ἀσκηταὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐρήμου. Ἐντεῦθεν ἤρξατο μετ' οὐ πολὺ διαδιδόμενος καὶ εἰς τὰς πέριξ τῆς Αἰγύπτου χώρας. Μεταξὺ τῶν χωρῶν τούτων, ἐκ τῶν πρώτων, δέον ὅπως συμπεριληφθῆ καὶ ἡ ἡμετέρα Αἰθιοπία. Εἰς τοῦτο μεγάλως συνέτεινε τὸ γεγονός ὅτι, ἐκτὸς τῶν κοινῶν συνόρων, ἄτινα συνδέουν τὰς δύο ἱστορικὰς χώρας, ἀπὸ μακροῦ προσέτι οἱ δύο λαοὶ εἶχον ἀναπτύξει σπουδαίως τὰς ἐμπορικὰς καὶ πνευματικὰς αὐτῶν σχέσεις. Αἱ σχέσεις αὗται μετὰ Χριστὸν μάλιστα κατέστησαν ἐπὶ τοιοῦτον στεναί, ὥστε ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία νὰ ὀνομάζῃ ἐαυτὴν θυγατέρα τῆς Αἰγυπτιακῆς, ἧς τὸν ἰδρυτὴν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον ἐκάλει καὶ ἰδικόν τῆς ἰδρυτῆν καὶ πνευματικὸν πατέρα.

λιον. Συχνὰ παρίσταται πατῶν ἐπὶ τερατομόρφου γυναικός, παριστώσης τὴν πανώλην, τὸ «θανατικόν», ὅπως ἔλεγον οἱ παλαιοί, καθ' ὅσον ὁ ἅγιος οὗτος τιμᾶται ὡς λυτροῦμενος τοὺς πάσχοντας ἐκ τῆς ἐπαράτου ταύτης ἀσθενείας.

† Ἡ ἁ γία Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία. Εἰκονίζεται ὡς μοναχὴ, μὲ ἀσκητικὴν φυσιογνωμίαν, κρατοῦσα σταυρόν. Εἰκόνας αὐτῆς εὕρηται ἐν Σαλαμῶνι καὶ εἰς τινὰς τῶν νησῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀναγόμεναι εἰς τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας ἐζωγράφισεν εἰκόνας τῆς ἁγίας Φιλοθέης ἐν τῷ ἀναστηλωθέντι ἀρχαίῳ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, εὐρισκομένου εἰς Κάτω Πατήσια, τοῦ ὁποῦ κτιτόρισα ὑπῆρξεν ἡ ἁγία, ἐν τῷ ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς Παιανίας (Λιόπεσι), ἐν τῷ ναῷ ἁγίου Χαραλάμπους Πολυγώνου, καὶ ἀλλαχοῦ.

† Ὁ ἅγιος Πολύκαρπος Σμύρνης. Γέρον ὀξυγένης, φαλακρός, μὲ τὸ βλέμμα πλήρες πραότητος καὶ ἐγκαρτερήσεως. Φέρει ἱερατικὴν στολήν, ἦτοι πολυσταθρίον φελόνιον καὶ ὀμοφόριον.

† Εἰκὼν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Ναὸς μὲ θυσιαστήριον. Καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὁ Φαρισαῖος, πλουσίως ἐνδεδυμένος καὶ προσβλέπων εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ μεγαλαυχίαν, ὁ δὲ πτωχὸς Τελώνης, γονυπετῆς κατὰ γῆς, ψιθυρίζει ταπεινῶς καὶ μετὰ κλαυθμοῦ «Ὁ Θεός, ἴλασθητί μοι, τῷ ἁμαρτωλῷ».

ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥΣ

Κατὰ τὴν ἱερὰν παράδοσιν τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας, τὸν μοναχικὸν ἐν τῇ χώρᾳ θεσμὸν μετέφερον ἐννέα ἐκ τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Παχωμίου († 346), ἰδρύσαντες ἰσαριθμοὺς Μονὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ Τιγρέ τῆς Ἀνατολικῆς Αἰθιοπίας. Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι αἱ γεγραφαὶ αὗται Μοναὶ λειτουργοῦν μέχρι σήμερον κανονικῶς, ἀποτελοῦσαι διὰ τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς Αἰθιοπίας σεβάσματα προσκυνήματα. Οἱ αὐτοὶ μοναχοὶ ὡσαύτως μετέφρασαν καὶ πλεῖστα ἀσκητικῶν περιχομένου συγγράμματα, ἐφήρμισαν δὲ ἐν τῷ μοναχισμῷ τοὺς κανόνας τοῦ πατρὸς αὐτῶν Παχωμίου, διὸ καὶ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν αἱ Αἰθιοπικαὶ Ἱεραὶ Μοναὶ εἶναι κοινοβιακαί. Ἐν τούτοις παραμένει ἀνεξακρίβωτον τὸ κατὰ πόσον οἱ μοναχοὶ οὗτοι προηγῆθησαν ἢ ἠκολούθησαν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Αἰθιοπία τὸν ἁγίον Φρουμέντιον, ὅστις ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καλεῖται «πατὴρ εἰρήνης καὶ ἀνακαλυπτῆς τοῦ Φωτός». «Ἄβουγε σελάμα καὶ Κεσάτε Βερεχάν». Τὸ βέβαιον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι ὁ ἁγιος Φρουμέντιος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος καὶ διοργανωτὴς τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα διετέλεσε καὶ οὗτος προηγουμένως μοναχός.

Κατὰ ταῦτα ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ἡ εἰσόδος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ μας ἐπραγματοποιήθη λίαν ἐνωρίς, ἤδη ἀπὸ αὐτῶν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, μὲ πρῶτον κήρυκα τὸν Εὐνοῦχον τῆς Βασιλίσσης τῶν Αἰθίοπων Κανδάκης (Πράξ. η', 24-40). Πρὸς τὴν ἀποψιν ταύτην συνετάχθη καὶ ὁ Πατὴρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Εὐσεβίος († 339). Μὲ τὸ θέμα ὅμως τοῦτο ἔχει εἰδικῶς ἀσχοληθῆ εἰς μακρὰν ἐμπεριστατωμένην διατριβὴν τοῦ ὁ Ἄβα Χάβτε Μαριάμ Οὐρκανέχ (τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης). Πάντως ἡ ἀπόφασις τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου († 373), ὅπως τοποθετήσῃ Ἐπίσκοπον ἐν Αἰθιοπία, μαρτυρεῖ σαφῶς ἂν μὴ τι ἄλλο περὶ τῆς προὔπαρξενος ἱκανῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων ἐν τῇ χώρᾳ.

* *

Ἐκτοτε ὁ ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας ἦτο Αἰγύπτιος καὶ δὴ καὶ ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Ὡς ἐκ τούτου ἐδοθήθει σπουδαίως εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ περαιτέρω διάδοσιν τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ ἐν τῇ ἐπισκοπῇ του. Εἰς ἄλλος ἐξαιρετός παράγων, ὅστις σπουδαίον διεδραμάτισε πρόσωπον εἰς τὴν καθόλου ἐξέλιξιν τοῦ μοναχισμοῦ ἐν Αἰθιοπία ἦτο ἀναντιρρήτως καὶ ὁ ἐκάστοτε αὐτοκράτωρ τῆς χώρας. Οἱ αὐτοκράτορες οὗτοι, μιμηταὶ γενόμενοι τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, οὐδεμίαν παρέλειπον εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἐνισχύουν γενναίως τὰς ὑφισταμένους Ἱ. Μονὰς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ νὰ προβαίνουν εἰς τὴν ἀνίδρυσιν καὶ νέων τοιούτων. Ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ περιστάσεις, καὶ αὐτοὶ οὗτοι οἱ αὐτοκράτορες ἐμόναζον εἰς μονὰς. Ἐχομεν πλεῖστα τοιαῦτα παραδείγματα μοναχῶν αὐτοκρατόρων. Οὕτω δὲν εἶναι διόλου ἀπορον τὸ πῶς ἠδυνήθησαν αἱ Μοναὶ ἐν τῇ χώρᾳ μας νὰ ἀποκτήσουν λίαν ἐνωρὶς ἤδη τεραστίας περιουσίας.

Σήμερον ὁ μοναχικὸς θεσμὸς ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν εὐρίσκεται ἐν πλήρει ἀκμῇ. Αἱ λειτουργοῦσαι Μοναὶ εἶναι πολλαί, μέγας εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐταῖς μοναζόντων. Πάντες οὗτοι, διάγοντες βίον αὐστηρὸν μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ πλούσιοι εἰς ἔργα χριστιανικῆς ἀγάπης, ἔχουν ἀποσπάσει τὸν βαθὺν θαυμασμὸν τῶν κατοίκων. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν, οἱ μοναχοὶ ἀσχολοῦνται κυρίως μὲ τὸ θεῖον κήρυγμα καὶ τὴν ἱερὰν ἐξομολόγησιν. Ὡσαύτως οἱ αὐτοὶ ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴν γεωργίαν, τὴν κτηνοτροφίαν καὶ εἰς ἄλλας συνήθως χειρωνακτικὰς ἐργασίας. Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των διέπεται ὑπὸ ἀρχαίων αὐστηρῶν κανόνων. Τροφὴ λιτῇ. Ἐνδυμασία συνήθως ἐκ κατειργασμένων δερμάτων ζώων. Ἐκ τῆς μορφῆς τῆς ἀσκήσεως αὐτῶν, διακρίνονται εἰς χορτοφάγους, καρποφάγους, δενδρίτας, στυλίτας καὶ εἰς ἀμιλήτους (trapistes). Οἱ μοναχοὶ δὲν ἔχουν ἰδικὰς τῶν ἐνορίας, ἐκτὸς ἐλαχίστων, εἰς ἃς ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνουν μέρος οἱ ἔγγαμοι κληρικοί. Οἱ Αἰθίοπες μοναχοὶ δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὴν χώραν των. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν μονάζουν εἰς ἱερὰς Μονὰς τῶν Ἁγίων Τόπων, τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀλλαχοῦ. Ὑπάρχουν δὲ μέχρι σήμερον καὶ ἀρκετοὶ ἀναχωρηταί, οἵτινες ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀποθηήσκουν πολλάκις ἐξ ἐλλείψεως τροφῶν ἢ ὕδατος.

* *

Δύο ὑπῆρξαν οἱ κυριώτεροι παράγοντες οἱ συντελέσαντες εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ Μοναχισμοῦ ἐν Αἰθιοπία. Ὁ πρῶτος τούτων εἶναι ὅτι τὰ ἀσκητικὰ περιεχομένου κατὰ τὸ πλεῖστον σχολικὰ βιβλία ἦσαν τοιαῦτα κατὰ τὸ μεγαλύτερον αὐτῶν μέρος. Ὁ δευτέρος ὅτι ὁ ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπος, Αἰγύπτιος ὢν, δὲν ἐπεθύμει ὡς ἦτο φυσικὸν νὰ περιβάλλεται ὑπὸ ἐπιτελείου Αἰθιοπῶν μοναχῶν, οἵτινες εὐλόγως θὰ ἤγειρον ἀξιώσεις, ὅπερ καὶ ἐγένετο ἐν τοῖς πράγμασι βραδύτερον. Οὕτω τὰ ἀξιώματα ἐδίδοτο ὑπ' αὐτοῦ συνήθως εἰς λαϊκοὺς θεολόγους ἢ καὶ ἐγγάμους κληρικούς, θεωρουμένους πρὸς τούτους ὡς πλέον καταλλήλους τῶν μοναχῶν. Ἐλάμβανον δ' οὗτοι τίτλους ἐκκλησιαστικῶς ὡς οἱ ἀκόλουθοι: Ἀλέκα, Μελίκε, Βερέχαν, Μελάκε Σελάμ, Μελάκε ταχάι ἦτοι προϊστάμενος, ἄγγελος τοῦ φωτός, ἄγγελος εἰρήνης, ἄγγελος τοῦ ἡλίου κ. τ. τ. Ὁ περιορισμὸς ὅμως οὗτος ἔσχεν ἀριστα διὰ τὸν μοναχικὸν θεσμὸν ἀποτελέσματα. Αἱ Μοναὶ ἐξ ἄλλου ἀπὸ ἀρχαιοτάτων ἐτι χρόνων τυγχάνουν ἀφορολόγητοι. Οἱ μοναχοί, ὡς καὶ οἱ κληρικοὶ καθόλου, ἀπαλλάσσονται πάντως τῆς στρατιωτικῆς θητείας. Ἡ παρθενία ὅμως, ἡ ἀκτημοσύνη καὶ ἡ ὑπακοή εἶναι ὑποχρεωτικά.

* *

Ὡς πρὸς τὴν παιδείαν αἱ ἱερὰι Μοναὶ ὑπῆρξαν τὰ στοιχεῖα καὶ φροντιστήρια κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν. Οἱ μοναχοὶ ζῶντες ἐν παρθενίᾳ, προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, παρεδίδοτο εἰς μελέτας, οὐ μόνον θεολογικὰς ἀλλὰ καὶ θύραθεν τοιαύτας. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐν τῇ Αἰθιοπία μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος Μενελίχ τοῦ Β' (1880) δὲν ὑπῆρχον κρατικὰ σχολεῖα. Ὅλα τὰ σχολεῖα ἦσαν ἐκκλησιαστικά, οἱ δ' εἰς αὐτὰ διδάσκοντες ὑπῆρξαν κατὰ τὸ πλεῖστον μοναχοί. Εὐκόλως δύναται

τις ν' ἀντιληφθῇ, ὅτι εἰς τοιαῦτα Σχολεῖα τὸν πρῶτον λόγον εἶχον τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα. Οὐχ ἦττον ὅμως δὲν ἔλλειπον τελείως καὶ τὰ μαθηματικά, ἡ φιλοσοφία, ἡ ἱστορία, ἡ γεωγραφία, ἡ ἱατρικὴ, ἡ νομικὴ, ἡ ἀστρονομία, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ χημεία. Ἐκ τῶν θεολογικῶν μαθημάτων κατὰ σειρὰν σπουδαιότητος ἐδιδάσκοντο ἡ Ἁγία Γραφή, ἰδίᾳ τὸ Ψαλτήριον, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ, τὰ ἀσκητικὰ συγγράμματα κ. ἄλ. Πάντα ταῦτα ἔχουν τεραστίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν ἠθικὴν διαμόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν. Σημειωτέον, ὅτι ἐκ τῶν ἰδιορρύθμων τούτων σχολείων ἐξήρχοντο οὐ μόνον οἱ κληρικοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ δικασταί, δικηγόροι καὶ αὐτοὶ προσέτι οἱ μεγάλοι αὐτοκράτορες τῆς χώρας.

* *

Σήμερον τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ἦδη παντοῦ ἰδρύθησαν καὶ λειτουργοῦν Δημοτικὰ Σχολεῖα, Γυμνάσια καὶ Κολλέγια. Πολλοὶ ἐκ τῶν μαθητῶν εἶναι ὑπότροφοι τοῦ κράτους. Εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἐξ ἄλλου Ἀδδῖς - Ἀμπέμπα λειτουργεῖ πλέον Πανεπιστήμιον, ὡς καὶ Θεολογικὴ Σχολή. Ἀλλὰ καὶ πέραν τούτου, οἱ διακρινόμενοι ἐπὶ ἀξία φοιτηταὶ ἀποστέλλονται ὑπὸ τοῦ κράτους εἰς τὰ Πανεπιστήμια τοῦ ἐξωτερικοῦ πρὸς εὐρύτερας σπουδὰς, ὡς ἐν Ἑλλάδι, Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Γενικῶς, ἐξ ἐπόψεως μορφωτικοῦ ἐπιπέδου, ἡ Αἰθιοπία διανύει σήμερον στάδιον μεταδατικόν. Πάντως, ἐὰν ἀφαιρέσῃ τις τοὺς χωρικοὺς μὲ τοὺς ἀπλοῦς αὐτῶν τρόπους ζωῆς, ἡ ὑπόλοιπος χώρα παρέχει εἰκόνα κράτους μάλλον Εὐρωπαϊκοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι, κυρίως εἰπεῖν, φαινομενικὴ καθ' ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν καθηγητῶν εἶναι σήμερον ξένοι, πολλὰ δὲ τῶν μαθημάτων διδάσκονται εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Τὸ γεγονός ὅμως τοῦτο ἀποτελεῖ περιφρόνησιν πρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν πνευματικὴν καθόλου παράδοσιν τῆς χώρας. Ἡ δύναμις ἐκεῖνη, ἣτις ἤδη καλεῖται διὰ τοῦ τεραστίου αὐτῆς κύρους νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐλλείψεις ταύτας, εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς τὴν κυρίαν δύναμιν ἀποτελοῦν οἱ Μοναχοὶ τῆς Αἰθιοπίας. Τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει ἄλλωστε καὶ δι' ὀλόκληρον τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ὁ μοναχικὸς βίος ἀποτελεῖ θεμελιώδη ὄλως προϋπόθεσιν ἀναπτύξεως καὶ προόδου. Διὸ καὶ ἐπιτακτικὴ προβάλλει ἡ ἀνάγκη, ὅπως οὗτος ἀναδιοργανωθῇ ἐκ δάθρων, ἐπὶ νέων βάσεων ἀναταποκρινόμενων πρὸς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα. Ἀποτελεῖ κοινὴν πλέον πεποιθήσιν τὸ γεγονός ὅτι ὁ Μοναχισμὸς, ὡς παρουσιάζεται σήμερον, δὲν δύναται σοβαρῶς νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν σημερινῶν κοινωτικῶν. Εἶναι ἐπομένως ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ ἐσωτερικὴ τις ἀλλαγὴ καὶ ἀνανέωσις προσηρμοσμένη πρὸς τὰς σημερινὰς κοινωνικὰς ἀπαιτήσεις. Αἱ Μοναὶ θὰ πρέπη νὰ ἀποδοῦν ὀρημητήρια ἀνδρῶν ἐμφορουμένων ὑπὸ χριστιανικῶν ἰδεωδῶν καὶ ἐχόντων ἀρτίαν θεολογικὴν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐγκυκλίαν κατάρτισιν, εἰς τρόπον ὥστε ἐντεῦθεν νὰ δημιουργηθῇ ἡ νέα χριστιανικὴ κοινωνία. Ἡ κοινωνία τῶν ἁγίων, ἣτις ἐνθ' ἂν ἔχη τὴν ρίζαν αὐτῆς εἰς τὴν γῆν, θὰ ὑψώσῃ τὴν κορυφὴν τῆς μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. ΣΑΜΟΥΗΛ ΤΑΡΕΦΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΚΕΦΑΛΑ, ΜΗΤΡΟΠΟΛ. ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ (†) ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΡΥΠΤΟΦΕΡΡΗΣ

Ὁ Νεκτάριος Κεφαλᾶς, μητροπολίτης Πενταπόλεως διατελέσας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας καὶ διευθυντὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς, ἐφησυχάζων ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐπανιδρυθεῖσῃ ἐν Αἰγίῳ ἱερᾷ μονῇ ἁγίας Τριάδος, διετήρει ἀλληλογραφίαν μετὰ ἑτεροδόξων χριστιανῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν, Παλαιοκαθολικῶν καὶ Ἀγγλικανῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς προαγωγῆς τῶν σχέσεων πάντων τούτων μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὰς δογματικὰς ἀληθείας ἀνέπτυσε μετὰ πολλῆς ἀντικειμενικότητος καὶ ἀκριβείας. Ἐχόμενος στερρῶς τῶν ὀρθοδόξων ἐπόψεων, ἔγραψεν ἀνευ φανατισμοῦ, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ εὐγενείας, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων μεγάλως ἐτιμᾶτο παρὰ πάντων. Εἰδικῶς δὲ μετὰ τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν τηρῶν ἀλληλογραφίαν, ἔθετε τὰς ὀρθοδόξους ἐπόψεις, δαφιλιῶς χρησιν ποιούμενος τῶν ἱστορικῶν πηγῶν. Ἄξιον σημειώσεως εἶναι, ὅτι παρὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ συγγραφὴν τοῦ διτόμου περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἔργου¹ ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ πρὸς Ῥωμαιοκαθολικούς, ἀποστέλλων τὰς μελέτας αὐτοῦ, οὗτοι δὲ πάλιν εὐφῆμως ἔγραφον καὶ ἐδημοσίευσον εἰς περιοδικὰ αὐτῶν περὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ καὶ τῆς θεολογικῆς αὐτοῦ μορφώσεως².

Εἰς τὸ προσωπικὸν λοιπὸν ἀρχεῖον τοῦ ἁγίου Νεκταρίου Κεφαλᾶ ἀνεύρομεν τρεῖς ἐπιστολάς τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐν Ῥώμῃ ἱερᾶς μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Κρυπτοφέρρης πρὸς τὸν Μητροπολίτην Πενταπόλεως Νεκτάριον Κεφαλᾶν καὶ ἑτέραν τούτου πρὸς τὸν πρῶτον. Αἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἀντηλλάγησαν κυρίως ἐξ ἀφορμῆς τῆς πληροφορίας τῆς ὑπὸ τῆς μονῆς τῆς Κρυπτοφέρρης ἐκδόσεως περιοδικοῦ, σκοποῦντος τὴν ἔνωσησιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Τὰ κείμενα τῶν ἐπιστολῶν παραθέτομεν, ὡς ἔχουσι, κατωτέρω.

Roma e L'Oriente

N. 33

*Badia Greca di Grottaferrata,
li 18 Ἰουλίου 1910*

Σεβασμιώτατε,

Ἡ Ὑ. Σ. γνωρίζει ἤδη τὴν ἀπόφασιν, ἣν ἔλαβεν ἡ Μονὴ ἡμῶν, τοῦ δημοσιεύειν περιοδικόν, ἀποσκοποῦν τὴν θεάρεστον ἔνωσησιν τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τοῦτο ἔκκλησιν ἐποιήσαμεν εἰς πάντας τοὺς ποθοῦντας τὸ καλὸν καὶ τὴν αὔξησιν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

1. Νεκταρίου Κεφαλᾶ Μητροπολίτου Πενταπόλεως, Μελέτη Ἱστορικὴ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος, Τόμος α', ἐν Ἀθήναις 1911 καὶ τόμος β'. Ἀθήναι 1912.

2. Περιοδικὸν «Ὁ Βησσαρίων» τόμος II, τεῦχος 65, ἔτος VI, Ῥώμη. «Ἀναμόρφωσις» Ἀθήναι 1902, ἀριθ. φύλ. 35, σελ. 278. Ἴδὲ καὶ Ἀρχιμ. Τίτου Ματθαίου, Ὁ ὅσιος Νεκτάριος Κεφαλᾶς, Μητροπολίτης Πενταπόλεως (1846—1910), Ἀθήναι 1955, ἐν σελίδι 77.

αἰτησόμενοι αὐτοὺς, ἵνα προθύμως τείνωσιν ἡμῖν ἄρωγὸν τὴν χεῖρα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ δυσχεροῦς ἔργου τούτου.

Καὶ νῦν διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἔχομεν εἰς Ὑμᾶς διὰ τὰ πολλὰ εὐμενεῖας δείγματα, τὰ ὁποῖα πολλὰκις ἡμῖν ἐδείξατε, λαμβάνομεν τὸ θάρρος, ἵνα αἰτῶμεθα τὴν Ὑ. Σ. ἔτι μίαν χάριν.

Γνωστὸν ἡμῖν τυγχάνει, ὅτι εἰς τὸ προσεχὲς φθινόπωρον θὰ συναχθῆ ἐν Ἑλλάδι τὸ νομοθετικὸν Συμβούλιον (Costituente), ὅπως ἀναθεωρήσῃ τὸ Σύνταγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, καὶ ἐμάθομεν, ὅτι ὅλη ἡ Ὀρθόδοξος Ἐπισκοπὴ φοβεῖται δικαίως μήπως καὶ πάλιν διορισθῶσι καὶ κυρωθῶσιν οἱ νόμοι οἱ καταστρεπτικοὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, νόμοι ἀποσκοποῦντες τὴν ὑποδούλωσιν αὐτῆς εἰς τὸ λαϊκὸν κράτος καὶ ὀλοτελῶς ἀντικείμενοι εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἐνδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰ διδάγματα τῶν Ἀγ. Πατέρων.

Ἐὰν οὖν ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ Ἑλλην. Ἐπισκοπὴ θέλῃ ἡμῖν δευχθῆ εὐμενῆς, ἀπεφασίσασιν, ἵνα δημοσιεύσωμεν σειράν ἄρθρων καὶ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον νὰ διαδοθῆ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα πάντες ἐννοήσωσι τὴν ἀνάγκην τῆς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νόμων μεταρρυθμίσεως, τὴν ἀνάγκην τῆς αὐτονομίας τῆς ὀφειλομένης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τρόπον ὥστε πᾶς ὁ κληρὸς καὶ τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα δημοθυμῶν παρακαλέσωσι τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν, ὅπως ἐν τῇ Συνελεύσει τῇ προσεχεῖ πάσῃ δυνάμει ἀπαιτήσωσιν ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐξόντωσιν τῶν νόμων τῶν σφετεριζόντων τὰ Μητροπολιτικά καὶ Ἐπισκοπικά δίκαια.

Διὰ τοῦτο λαμβάνομεν τὸ θάρρος, ἵνα εὐχηθῶμεν τὴν Ὑ. Σ., ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀποστείλητε ἡμῖν πληροφορίας καὶ ὑπομνήματα καταδηλοῦντα τὴν πιεστικὴν καὶ καταδουλωτικὴν κατάστασιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κατέχει τὴν Ἐκκλησίαν ἡ Κυβέρνησις καὶ διατρανοῦντα τὴν κατεπείγουσαν ἀνάγκην τοῦ λυθῆσαι αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀνθαιρεσίας τῆς κοσμικῆς πολιτείας, ὅπως ἡ ἐπιμέλεια τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος καταστῆ καθήκον ὄχι τοῦ κοσμικοῦ κράτους, ἀλλὰ τῶν Ἐπισκόπων, εἰς τοὺς ὁποίους μόνον ἐχειρίσαστο ὁ Χριστὸς τὴν φροντίδα τοῦ ποιμαίνειν τὰ Ἐαυτοῦ πρόβατα.

Ἐδελπιστοῦντες ὅτι ἡ Ὑ. Σ. θὰ ἀπαντήσῃ εὐμενῶς εἰς τὴν εὐχὴν ἡμῶν ταύτην, διατελοῦμεν μετὰ θαυμάσιον σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμῆσεως.

Ἡ Διεύθυνσις

ἀ.α.

Μελέτιος Ζεσονίς

Ἐν Γυναικείᾳ ἱερᾷ Μονῇ Παναγίας Τριάδος 20 Ἰουλίου 1910

Πρὸς τὴν αὐτοῦ Πανοσιολογιότητα
τὸν Κύριον Μελέτιον Zesoniis
διευθυντὴν τοῦ Περιοδικοῦ Roma e l'Oriente.

Ἐχω ἀνὰ χεῖρας τὴν ἐπιστολήν σας δι' ἧς ἀνακοινοῦτε ἡμῖν τὴν ἀπόφασιν, ἣν ἡ ὑμετέρα καὶ σεβασμία Μονὴ ἔλαβε πρὸς δημοσίευσιν περιοδικοῦ, ἀποσκοποῦντος τὴν θεάρεστον ἔνωσιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἀντικῆς Ρωμαϊκῆς, καὶ δι' ἧς γνωρίζετε ἡμῖν, ὅτι ποιείσθε ἔκκλησιον πρὸς πάντας τοὺς ποθοῦντας τὸ καλὸν καὶ τὴν αὔξησιν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἁγίας Ἐκκλησίας, αἰτούμενοι ἵνα τελώσωσιν ὑμῖν προθύμως χεῖρα ἀρωγὸν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ δυσχεροῦς τούτου ἔργου, οὗ ἕνεκα καὶ ἡ πρὸς ἡμᾶς αἰτησις.

Ἐπαινώ ὑμᾶς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀποφάσει, χαίρω ἀπὸ καρδίας ἐπὶ ταῖς ἐνεργείαις καὶ προσπαθείαις ὑμῶν καὶ εὐχομαι τὴν ἐξ ὕψους εὐδοκίαν καὶ ἀντίληψιν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ θεαρέστου σκοποῦ.

Ἀληθῶς τὸ ἔργον ἐστὶ δυσχερές· τὴν δυσχέρειαν αὐτοῦ κατενόησαμεν κατὰ τὴν ἐργασίαν ἡμῶν, ὅτε ἀνεζητήσαμεν τὰ αἷτια τοῦ σχίσματος, τοῦ μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Ἀντικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐμελετήσαμεν αὐτὸ εὐρύτατα πρὸς μόρφωσιν φρονήματος περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ ἀδυνάτου τῆς ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Διὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἔργου τούτου, τοῦ ἐν μέρει δημοσιευθέντος ἐν τῷ Ἱερῷ Συνδέσμῳ, ἐργάσθημεν μετὰ πόθου καὶ ἀφοσιώσεως, ἀποβλέποντες ἀκριβῶς εἰς τὸν ὕψ' ὑμῶν ἐπιζητούμενον σκοπὸν.

Ἡ ἐργασία αὕτη, ἡ καθαρῶς ἱστορικὴ καὶ κριτικὴ, ἐφανέρωσεν ἡμῖν πολλὰ τὰ αἷτια, τὰ καταλήξαντα εἰς τὸ σχίσμα τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν μεταξὺ τῶν δύο χριστιανικῶν λαῶν ἕνεκα πολιτικῶν γεγονότων καὶ πολιτικῶν ἰδεῶν ἀναπτυχθεῖσαν ἀντιπάθειαν. Βεβαίως ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργείας κατὰ τῶν παντοίων πολεμίων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιζητουμένου σκοποῦ πρέπει πρωτίστως νὰ γίνωσι συνεννοήσεις οὐχὶ δι' ἐπιστολῶν, ἀλλὰ διὰ λόγου προφορικοῦ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς τὸ ὅποιον νὰ διαπιστώσῃτε τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ διεξαχθῇ ἡ συζήτησις τοῦ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ζητήματος.

Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην μόνον ἡ παρασκευαστικὴ αὕτη ἐργασία εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποδείξῃ ὑμῖν τὸ δυνατόν ἢ ἀδύνατον τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐὰν μὴ ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος δεχθῇ τὴν πρότασιν ὑμῶν πρὸς συζήτησιν τοῦ ζητήματος καὶ δὲν ἀποφανθῇ ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ἐργασίας, πᾶσα ἀρωγὴ πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος ἀπὸ μέρους λογίων οὐδὲν θ' ἀποφέρῃ αἴσιον ἀποτέλεσμα. Ἐπειδὴ μάλιστα πολλοὶ δυνατοὶ μὲν εἰσὶ λέγειν καὶ γράφειν, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο ἀρμόδιοι, διότι ἀποφαίνονται ἢ

ἄνευ πολλῆς μελέτης τοῦ ζητήματος ἢ ἐκ προκαταλήψεως ἢ καὶ κατὰ τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν φρόνημα καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα. Φρονῶ, ὅτι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου δύνανται νὰ γράψωσι μόνον οἱ μελετήσαντες αὐτὸ ἱστορικῶς, κριτικῶς καὶ μετὰ πόθου καὶ εὐλοκίας ἐργασθέντες εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ἀληθῶν αἰτιῶν τοῦ σχίσματος.

Τὸ ζήτημα διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ἔχει ὑψίστην οὐδαιότητα, διὰ τοῦτο, ἐὰν μὴ ἡ Ἐκκλησία υἰοθετήσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς συζητήσεως αὐτοῦ κατὰ τὸν παρόντα χρόνον, πᾶσα κατὰ μέρους ἀτομικὴ ἐνέργεια προσώπων τινῶν, φρονῶ, κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, ὅτι δὲν θέλει λήξει εἰς τὸ ποθοῦμενον τέλος.

Ἡμεῖς τότε μόνον δυνάμεθα νὰ γράψωμεν καὶ νὰ εἴπωμεν τὴν ἡμετέραν γνώμην, ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἐπιτρέπῃ ἡμῖν τοῦτο.

Περὶ τῆς ἀγαθῆς ὑμῶν διαθέσεως, ὅπως συντελέσῃτε κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου εἰς τὴν ἀνόρθωσιν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Πολιτείας, περὶ τούτου φρονῶ, ὅτι ἡ πρότασις ὑμῶν πρέπει νὰ γίνῃ ἢ ἀπ' εὐθείας δι' ὑμῶν ἢ δι' ἐτέρων προσώπων καταλλήλων ἢ δι' ἐγγράφων πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, ἢ πρὸς ἄλλους ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπους. Ἡμεῖς εὐδοσκοῦμεθα μακρὰν τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ διὰ τοῦτο θεωροῦμεν ἡμᾶς ἀναρμοδίους, ὅπως ἀναμιχθῶμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, καίτοι συγκαίρομεν ὑμῖν ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπικροτοῦμεν τῇ ἀποφάσει.

Ταχυδρομικῶς πέμπομεν ὑμῖν ἀντίτυπα τινὰ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἱεροῦ Ἀγνουστίνου, τὸ ὁποῖον ἀπέβη ἀληθῶς θαυμάσιον ποίημα πρὸς ὕμνον καὶ λατρείαν τοῦ θείου. Ἐν ἐξ αὐτῶν δίδετε τῷ Πανοσιολογιωτάτῳ Aurellio Palmieri¹, 2 εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κρυπτοφέρους, 1 διὰ τὸ περιοδικὸν καὶ ἐν κρατεῖτε δι' ὑμᾶς. Τὸ ἔργον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγνουστίνου ὅταν ὅλον δημοσιευθῇ, φρονῶ, ὅτι δύναται νὰ τεθῇ, ὡς σύνδεσμος προκαταρκτικῶς τῶν χριστιανῶν τῶν δύο λαῶν, ὡς βιβλίον κοινῆς λατρείας καὶ προσευχῆς.

Δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγάπης, μεθ' ὧν διατελῶ πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

† Ὁ Πενταπόλεως Νεκτάριος

Υ.Γ. Παραιτηθέντες τῆς Ριζαρίου Σχολῆς πρὸ δύο καὶ ἡμίσεος ἐτῶν, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι διαμένομεν ἐν Αἰγίνῃ, ἐν τῇ Γυναικείᾳ ἱερᾷ Μονῇ Παναγίας Τριάδος.

1. Ἐπιστολὴν τούτου πρὸς τὸν Μητροπολίτην Πενταπόλεως Νεκτάριον Κεφαλῶν ἐδημοσίευσamen ἐν τῷ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐκδοθέντι τόμῳ. Βλ. Ἀρχιμ. Τίτου Ματθαίου, Ὁ δσιος Νεκτάριος Κεφαλῶν, Μητροπολίτης Πενταπόλεως (1846-1920), Ἀθῆναι 1955, σ. 58.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Γρηγόριος Χ. Παπαμιχαήλ(+)

Τὴν 25ῃν τοῦ παρελθόντος μηνὸς συνεπληρώθη ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐπὶ ὀλοκλήρους δεκαετη-
ρ'ίας διευθύναντος τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἀειμνήστου
Γρηγορίου Χ. Παπαμιχαήλ. Ὡς πάμφωτον καὶ
πάγκαλον αὐτοῦ μνημεῖον ἔσαι θὰ παραμένουν οὐ
μόνον αἱ δεκάδες τῶν τόμων τῆς «Ἐκκλησίας», ἀλλὰ
καὶ ὅλοι οἱ ἀγλαοὶ καρποὶ τῆς καθ' ὅλον ἐκκλησια-
στικῆς, ἐπιστημονικῆς, δημοσιογραφικῆς καὶ ἐθνικῆς
αὐτοῦ δραστηριότητος.

Τὰ ὀρθοδόξα βιώματα αὐτοῦ· αἱ γλυκεῖαι
ἀναμνήσεις τῶν μαθητῶν του ἐκ τῆς πλουσιωτάτης
διδασκαλικῆς αὐτοῦ δράσεως, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος προσ-

επάθει νὰ μεταλαμπαδεύσῃ εἰς τὰς ψυχὰς των τὴν
φλόγα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, πρὸς τὰς
θεολογικὰς σπουδὰς καὶ πρὸς τὴν εὐρεῖαν καὶ παμ-
μερῆ μόρφωσιν· ἡ πολυμέρεια καὶ ἡ εὐρύτης τῆς
σκέψεως καὶ τῶν πνευματικῶν του ὀριζόντων· ἡ θαν-
μασία εἰς ποιὸν καὶ ποσὸν συγγραφικῆ αὐτοῦ ἐργα-
σία, ἥτις ἀπεκρυσταλλώθη εἰς τὰς ἀπειραριθμους σε-
λίδας τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου», τοῦ «Πανταί-
νου», τῆς «Ἐκκλησίας» καὶ τῆς «Θεολογίας» καὶ
εἰς τὰ πολυάριθμα συγγράμματα αὐτοῦ, ἅτινα ἀνα-
φέρονται εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς Θεολογίας· ἡ φω-
τεινὴ διέλευσις του ἐκ τῆς Ἀκαδημίας· τὸ λαμπρὸν
του ἦθος, ἡ πραότης, ἡ γλυκύτης, ἡ εὐγένεια καὶ

Ἐν Κρυπτοφέρῃ τῇ 30ῇ Σεπτεμβρίου 1910

Πανιερώτατε,

Ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 20 Ἰουλίου ὑμετέραν ἐπι-
στολὴν, καὶ εὐχαριστοῦμεν τὴν Πανιερότητα Ὑμῶν
διὰ τε τὰ εὐμενείας καὶ ἀγάπης αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα
πάντοτε ἀποδεικνύετε ἡμῖν, καὶ διὰ τὰς συνετάς
ὁδηγίας, τὰς ὁποίας εὐαρεστοῦμενοι ἐδώκατε ἡμῖν.

Ζητοῦμεν συγγνώμην διότι ἐβραδύναμεν νὰ ἀπαν-
τήσωμεν εἰς τὴν προσφιλεῖ ἐπιστολὴν Ὑμῶν τοῦτο
δὲ ἔγινεν, ἐπειδὴ ἀνεμένομεν νὰ λάβωμεν τὰ ἀντί-
τυπα τοῦ — Κεκραγαρίου — καὶ — τῶν Μελετῶν —
τοῦ ἱεροῦ Ἀγνουστίνου, τὰ ὁποῖα εὐηρεστήθητε νὰ
ἀποστείλητε εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ἀκόμῃ
δὲν ἔχομεν λάβει.

Διαβεβαιοῦντες καὶ πάλιν τὴν πρὸς τὴν ὑμετέ-
ραν Πανιερότητα εἰλικρινῆ ἀφοσίωσιν ἡμῶν, διατε-
λοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ.

Τῆς Ὑμετέρας Πανιερότητος
ταπεινὸς θεράπων
Ἱερομόναχος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
τῆς Κρυπτοφέρου

Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀγίου Νεκταρίου
δοθεῖσα ἀπάντησις πρὸς τὸν ἡγούμενον τῆς ὡς ἄνω
μονῆς, ἐν ἣ μετὰ πολλῆς ἀξιοπρεπείας καὶ λεπτότη-
τος ὑποδεικνύεται ἡ μόνη ὀρθὴ ὁδὸς προσεγγίσεως
τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλαῆς βαθέως
ἐσέβητο τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διετήρει ἀλ-
ληλογραφίαν μετὰ τῶν Πατριαρχῶν αὐτοῦ, δσάκις δὲ
ἐλάμβανεν ἐξ ἑτεροδόξων ἐπιστολάς, ἐν αἷς ὠμολο-
γεῖτο ὑπ' αὐτῶν ὁ θαυμασμός καὶ ἡ τιμὴ αὐτῶν πρὸς
τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἔθετε ταύ-
τας ὑπ' ὄψει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, παρ'
οὐ ἐζήτει σχετικὰς ὁδηγίας. Οἱ ἐκάστοτε Πατριάρ-
χει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου μεγάλως ἐτίμων τὸν
Νεκτᾶριον Κεφαλαῆν, μητροπολίτην Πενταπόλεως, τινὰ
δὲ τούτων, ὡς καὶ τῶν ἄλλων Πατριαρχείων γράμ-
ματα πρὸς τὸν δσιώτατον τοῦτον Ἱεράρχην, ἐδημο-
σιεύσαμεν ἐν τῷ προσφάτως πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐκδο-
θέντι τόμῳ¹. Τέλος εἶναι ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ, ὅτι

μετὰ τῆς ὡς ἄνω μονῆς τῆς Κρυπτοφέρου ἐτήρει ἀλ-
ληλογραφίαν ὁ Νεκτᾶριος Κεφαλαῆς ἀπὸ μακροῦ χρό-
νου, ἐτέραν δὲ ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν τοῦ ἡγούμενου
ταύτης Ἀρσενίου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 9-10-1904 ἐδημο-
σιεύσαμεν ἐν τῷ προαναφερθέντι τόμῳ¹. Ἐν αὐτῇ
ἐξεφράζετο ὁ σεβασμός καὶ ἡ τιμὴ πρὸς τὸν Νεκτά-
ριον Κεφαλαῆν καὶ ἡ εὐχὴ, ὅπως «ὁ Θεὸς χορηγήσῃ
τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἄλλους ἀγαθοὺς καὶ σο-
φοὺς ἀνδρας ἐπιδιώκοντας τὸ πνευματικὸν συμφέρον
τῶν χριστιανῶν ἐν τοῖς νῦν θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας
καιροῖς καὶ ἐπιβαλλομένους πρὸς ἀποσώθῃσιν τοῦ ἀπι-
στίαν καὶ ἀκολασίαν ἐπαπειλοῦντος κινδύνου. Ὁ δὲ
πλοῦσιος ἐν ἐλέει Θεοῦ ἡμῶν δῶψῃ Ὑμῖν ἐν τῷ νῦν
καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τὸ ἀνταπόδομα τῶν καλῶν
ἔργων Ὑμῶν».

Ἄλλὰ καὶ ἐπὶ ἐτέρας ὑποθέσεως ὁ Πενταπόλεως
Νεκτᾶριος ἀνέπτυξεν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου, συγκεκριμένως δὲ ἐπὶ προτά-
σεως τῶν Παλαιοκαθολικῶν περὶ ἐνώσεως μετὰ τῆς
Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐν τῷ ἀναφερ-
θέντι τόμῳ περιελάβομεν δύο πατριαρχικὰ ἔγγραφα
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' πρὸς τὸν
Πενταπόλεως Νεκτᾶριον Κεφαλαῆν, ἐν οἷς ὁ λόγος
περὶ τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ Ἐπισκόπου Ἀρνόλδου
Ματθαίου ἐξ Ἀγγλίας¹. Ἐπιστολάς τινας τούτου εὐ-
ρόντες εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἀγίου Νεκταρίου ἐπιφυ-
λασσόμεθα, ὅπως δημοσιεύσωμεν ἐν καιρῷ. Ἐν πάσῃ
περιπτώσει ὁ Πενταπόλεως Νεκτᾶριος Κεφαλαῆς εἰρ-
γάζετο σθεναρῶς ὑπὲρ τῆς προσεγγίσεως τῶν ἑτερο-
δόξων πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τῆς ἐνώ-
σεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀτυχῶς δὲν διεσώθησαν αἱ
πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους ἐπιστολαὶ αὐτοῦ, πλὴν ἐλα-
χίστων.

Ἄρχιμ. ΤΙΤΟΣ ΜΑΤΘΑΙΑΚΗΣ

1. Ἄρχιμ. Τίτου Ματθαίου, Ὁ δσιος Νεκτᾶριος Κε-
φαλαῆς, μητροπολίτης Πενταπόλεως (1846-1920), Ἀθῆναι
1955, σελ. 72-75.

1. Αὐτόθι, σελ. 56.

1. Ἄρχιμ. Τίτου Ματθαίου, Ὁ δσιος Νεκτᾶριος Κε-
φαλαῆς, μητροπολίτης Πενταπόλεως (1846-1920), Ἀθῆναι
1955, σ. 54-56.

ή αριστοκρατική άκτινοβολία τής προσωπικότητός του—πάντα ταύτα αποτελούν μερικάς μαρμαρυγὰς και άνταυγείας τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἐξέπεμπε πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις ὁ ἀείμνηστος Διευθυντὴς τῆς «'Εκκλησίας».

Τῷ ὄντι τὸ ἔργον τοῦ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ ἀποτελεῖ σταθμὸν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας και θεολογικῆς ἐπιστήμης. Εἰς πλείστους τομεῖς ἢ δρᾶσις αὐτοῦ ὑπῆρξε πρωτοπόρος, ἔχει ῥηξικέλευτον χαρακτήρα και δεικνύει τὴν ὁδόν, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἀκολουθῆ ὁ θεράπων τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης.

Ὅντες βέβαιοι, ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ γεύεται ἐν οὐρανοῖς τῶν χαρίτων και δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Ὁποῖου ὁ ἀείμνηστος ἐξεδιπλάνησε ὀλόκληρον τὴν ζωὴν και τὸν ἐκλεκτὸν δυναμισμὸν του, εὐχόμεθα ὀλοφύχως, ὅπως ὁ Δοτὴρ παντὸς ἀγαθοῦ ἀναδεικνύῃ πάντοτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ και τοῖς θεολογικοῖς κύκλοις πεφωτισμένους ἐργάτας και διακόνους, συνεχιστὰς τοῦ ἔργου τοῦ Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι εἰς αἰῶνιον μνημόσυνον αὐτοῦ.

Ποιούμεθα ἔκκλησιν.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν καθημερινὴν εἰδησιογραφίαν, ὀλοὲν γίνεται ἐμφανέστερον, ὅτι τὸ ἐπίκειντρον τῆς παγκοσμίου κρίσεως καθίσταται ἡ ἔγγυς και μέση Ἀνατολή. Ἐπίσης δὲ ὄλος ὁ καθηγιασμένος ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς Φυλῆς μας Μεσογειακὸς χώρος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀκτινοβολεῖ ἐπὶ τρεῖς ἡδὴ χιλιετηρίδας τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, πὸν τὸν κατέστησε πνεύμονα τῆς Ἐλευθερίας και τῆς ἠθικῆς ὑγείας τοῦ κόσμου.

Διότι τοῦτο σημαίνει τὸ δόγμα Ἀιζενχάουερ. Ἡ ἀπόφασις δηλαδὴ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν νὰ παρᾶσχον βοήθειαν πρὸς πᾶν Ἔθνος τῆς περιφέρειᾶς αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἠθέλεν ὑποστῆ ἐπίθεσιν ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν.

Ἐναντίον τῆς ἀποφασιστικῆς αὐτῆς στάσεως τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως προέκτασιν βαρύνουσαν τῆς ἐνεργοῦ Ἀμερικανικῆς δράσεως και ἀνασχετικὸν φραγμὸν εἰς τὴν διαβρωτικὴν διεύθυνσιν τοῦ Μαρξισμού, πὸν ἐκμεταλλεῖται τὸ ὑπανάπτυνκτον και τὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν τῶν πληθυσμῶν, ἀντιτάσσονται ἀποφασιστικῶς τὰ Σοβιετ τῆς Ρωσίας και τῆς ἄχανοῦς και μωρμηκίωσης Κίνας. Ἡ τελευταία δὲ αὐτῆ, διὰ πρώτην φορὰν ἔπειτα ἀπὸ αἰῶνας χειμερίας ἀληθῶς νάρκης, ὄχι ἀπλῶς ἀφνιζεται, ἀλλ' ἐνεφανίσθη μὲ ἠγετικὸν και ρυθμιστικὸν ρόλον εἰς τὴν ζωὴν εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Ἐντὸς τοῦ χώρου τούτου μία Ἑλλὰς—ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν, ὑπῆρξε πάντοτε ἱερεῖα τοῦ χρέους και πανακῆρατος τῆς Ἐλευθερίας βωμὸς—*ισχυρὰ και ἀπερίσπαστος* θ' ἀπετέλει μεγίστην, ὄχι μόνον ἠθικὴν, ἀλλὰ και ὕληκὴν δύναμιν.

Δυστυχῶς ὅμως, δὲν θέλον νὰ ἐνοήσουν τοῦτο οἱ χαμαιπετεῖς ἀποικιοκράται, οἱ ὁποῖοι χάριν εὐτελῶν συμφερόντων ἐξήγειραν τὸν Ἀραβικὸν κόσμον, διέσπασαν τὸ Βαλκανικὸν σύμφωνον και αἱματοκυλί-

ον τὴν Κύπρον μας. Γίνονται δὲ τοιοντοτρόπως οἱ καλύτεροι σύμμαχοι και πράκτορες τοῦ κομμουνισμού.

Ἡμεῖς πάντως ὡς Ἔθνος ὀφείλομεν ν' ἀγρυπνώμεν και νὰ ἐξαρθῶμεν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Σταυροῦ και τῆς Θεοσίας, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἐμεγαλοῦργησε πάντοτε ἡ Φυλὴ μας.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν δὲ, ὅτι ὡς ἐπάλλεις θρησκευτικαὶ και ἔθνικαί—ἐπίφθονοι εἰς πάντας—ὀφίστανται εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν τὰ Ἑλληνικὰ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, χειμαζόμενα ὑπὸ παντοίων ἀνέμων, και δυστυχῶς ὑπὸ ἐσωτερικῶν διχοστασιῶν και ἐρίδων.

Ποιούμεθα δὲ ἔκκλησιν εἰς πάντας περὶ ἐνόσεως και ἀνανήψεως. Διότι δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἀναμφιβόλως ἔλεος και συγγνώμη δι' ὄσους θὰ καταστοῦν ἐπιλήσιμονες τοῦ χρέους των ἀπέναντι τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος, ἀλλὰ και τοῦ μέλλοντος τοῦ Ὀρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐπικαλούμεθα δὲ ἐπιπροσθέτως και τὴν ἀγρυπνον παρακολούθησιν και τὴν ἀμεσον και στοργικὴν ἐπικουρίαν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, διὰ τὴν περιφρούρησιν και τὴν ἐνίσχυσίν των.

Εὐδοίονος ἀπαρχή.

Εἶναι ἄξιον παντὸς ἐπαίνου τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ὑπουργὸς Προνοίας κ. Λίνα Τσαλδάρη κατέθεσεν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον περὶ διαθέσεως κλινῶν τῶν διαφόρων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων πρὸς περιθάλψιν τῶν ἀπόρων δημοσίᾳ δαπάνῃ. Διὰ τοῦ νομοσχεδίου παρέχεται ἡ εὐχέρεια εἰς τοὺς ὑπουργοὺς Προνοίας και Οἰκονομικῶν νὰ συνάπτουν συμβάσεις μὲ γηροκομεῖα, ἄσυλα ἀνιάτων, ὀρφανοτροφεῖα και λοιπὰ ἰδρύματα ἰδιωτικῶν δικαίων διὰ τὴν διάθεσιν κλινῶν εἰς τοὺς ἀπόρους ἐναντι καταβολῆς τῆς δαπάνης τῆς νοσηλείας των ὑπὸ τοῦ δημοσίου.

Νομίζομεν, ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ εὐδοίονον ἀπαρχὴν. Ὑπάρχον τῶσοι και τῶσοι δυστυχεῖς και ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀποθνήσκουν μόνον και μόνον, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νοσηλευθοῦν εἰς ἐν κρεβάτι τῆς τρίτης θέσεως ἐνὸς Ἰδρύματος! Μία κοινωνία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χαρακτηρησθῆ ὡς ἀνοῦσα ἢ γνησίως χριστιανική, ὅταν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξασφαλίζῃ ἀφ' ἐνὸς ἐργασίαν εἰς τοὺς δυναμένους και θέλοντας νὰ ἐργάζωνται και ἀφ' ἑτέρου ἐν ἐλάχιστον ὄριον περιθάλψεως εἰς τοὺς πάσχοντας, οἵτινες δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν πολυειδῆ δυστυχίαν των. Εὐχόμεθα, ἵνα τὸ Νομοσχέδιον ψηφισθῆ και τεθῆ τάχιστα εἰς ἐφαρμογὴν.

Πνευματικὴ ἀνθήσις εἰς τὴν Αἰθιοπίαν.

Τὸ ἐν ἄλλῃ σελίδι τοῦ παρόντος τεύχους τῆς «'Εκκλησίας» δημοσιευόμενον ἄρθρον περὶ τοῦ «μοναχικοῦ βίου ἐν Αἰθιοπίᾳ» εἶναι ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς. Τὰ ἐν αὐτῷ λεγόμενα δὲν συμπληρώνουν μόνον τὰ ὅσα πρὸ καιροῦ ἐγράψαμεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἰδρύσεως Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν Αἰθιοπίᾳ, ἀλλὰ και ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Αἰθιοπίας συντελεῖται μία θαυμαστὴ πνευματικὴ ἀνθήσις και ἀναγέννησις.

Τὸ γεγονός τοῦτο πληροῖ ἡμᾶς εὐκωρυτοῦς χαρᾶς

και γεννᾶ τὴν σκέψιν, ὅτι πρέπει εἰς τὸ μέλλον νὰ συσφιγθοῦν ἔτι περισσότερο αἱ σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς ἐν Αἰθιοπία Ἐκκλησίας, ἐπ' ἀγαθῷ ἀμοτέρων.

Αἱ διαφοραὶ, αἰτινες χωρίζουν τὰς δύο Ἐκκλησίας, εἶναι σχεδὸν ἀνόπαρκτοι, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκμηδενίσουν τὴν κοινὴν ρίζαν αὐτῶν, τὰς κοινὰς παραδόσεις καὶ τοὺς ἀδελφικούς δεσμούς αὐτῶν. Οἱ δεσμοὶ δὲ οὗτοι πρέπει νὰ ἀξιοποιηθοῦν, τόσον διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας καὶ ἀνταλλαγῆς μεταξὺ αὐτῶν, ὅσον καὶ μετὰ τὴν δημιουργίαν κοινοῦ μετώπου ἐναντίον τῶν κινδύνων, οἷτινες ἐπαπειλοῦν τὰς ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας.

«Ἡ τέχνη διὰ τὴν τέχνην» ;

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς γνωστῆς προσφάτου καταδίκης θεατρικοῦ ἔργου, ὅπερ ἐξεδήλωνεν ἀπαράδεκτον ἀσέβειαν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐδημιουργήθη τὰς τελευταίας ἡμέρας εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον πολὺς καὶ ἀδικαιολόγητος θόρυβος. Πολλοὶ δηλαδὴ κατέκριναν τὴν καταδίκην ταύτην, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἡ Τέχνη πρέπει νὰ χαίρῃ ἀπολύτου καὶ ἀχαλινώτου ἐλευθερίας, συμφώνως πρὸς τὸ δόγμα «ἡ τέχνη διὰ τὴν τέχνην». Ἐπομένως εἶναι ἐπιτετραμένον ὅχι μόνον νὰ ἔχη χειραφετηθῇ αὐτὴ ἀπὸ πάντα θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν δεσμών, ἀλλὰ καὶ νὰ δύναται ἀνενοχλήτως νὰ κλονίξῃ τὸ κύρος τῶν ἱερῶν συμβόλων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών.

Ἀλλὰ τοιαῦται ἀπόψεις εἶναι ἀπαράδεκτοι. Δὲν προσβάλλουν μόνον τὴν χριστιανικὴν συνείδησιν, ἀλλὰ καὶ ἀντιτίθενται εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῆς Αἰσθητικῆς περὶ τῆς οὐσίας τῆς ἀληθοῦς Τέχνης. Αὕτη εἶναι μορφή, ποὺ ἐκφράζει ἐν νόημα. Εἰς τὴν γνησίαν Τέχνην συναρτῶνται ἁρμονικῶς μορφή καὶ περιεχόμενον, εἶδος καὶ ὄψη. Ἡ πραγματικὴ τέχνη δὲν κατοπτρίζει μόνον τὴν κοσμοθεωρίαν τοῦ καλλιτέχνου, ἀλλ' εἶναι καὶ κήρυξ ταύτης.

Ὅθεν εἶναι φανερὰ ἡ σχέση τῆς Τέχνης πρὸς τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Ἠθικὴν. Ἄν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἐφαντάζοντο τὸν ποιητὴν νὰ πῆν ὕδωρ ἐκ τῆς Κασταλλίας πηγῆς· ἂν τὸν ἐφαντάζοντο νὰ ἐνδιατᾶται μέσα εἰς τὰ ἱερὰ ἄλση τοῦ Παργασσοῦ καὶ νὰ δέχεται τὰς ἐμπνεύσεις του ἀπὸ τὰς Μούσας καὶ τὰς Χάριτας τοῦ Διός, ποὺ κατεπέμποντο ἐδμενῶς ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, τοῦτο ἐγίνετο, διότι ἐπίστευον εἰς τὴν στενὴν σχέσιν τῆς Τέχνης πρὸς τὴν Θρησκείαν. Ἐπίσης οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπλασαν τὴν μοναδικὴν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους γλώσσας εἰδικὴν μονολεξίαν τῆς καλοκαγαθίας, διὰ νὰ δείξουν τὴν ὄντολογικὴν καὶ δεοντολογικὴν συνάρτησιν τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἠθικοῦ.

Τὸ δόγμα «Ἡ τέχνη διὰ τὴν τέχνην» παραγνωρίζει τὸ νόημα καὶ τὴν οὐσίαν τῆς Τέχνης. Ὡς ἔχει προσφῶς παρατηρηθῆ, καὶ ἂν ἀκόμη ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ Τέχνη οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχει ἐκτὸς τοῦ ὠραίου, εἶναι φανερόν, ὅτι ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον αὕτη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τεθῆ εἰς τὴν ὑψηροσίαν τῆς καταστροφῆς τῶν ἄλλων ἀξιών τοῦ πολιτισμοῦ,

καὶ ἰδίως τῆς ἀξίας τοῦ ἠθικῶς ἀνωτέρου καὶ τοῦ ἁγίου. Πᾶσα δημιουργία, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἐναρμονισθῇ πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν ὀργανικὴν ὁλότητα αὐτοῦ, εἶναι κατὰ τὸ ἀντιπολιτιστικόν. Δὲν εἶναι ἀξία, ἀλλ' ἀπαξία.

Εἰς ταῦτα ἐλπίζομεν νὰ ἔχωμεν συμφώνους καὶ τοὺς ἀκαίρως πως ὀμιλοῦντας περὶ... θεατρικῶν συνεργατῶν τῆς «Ἐκκλησίας».

Ἄς ἐγκαταλείψουν τὴν ἀδιαφορίαν.

Ἡ ἐν τῇ στήλῃ τῶν Χρονικῶν τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιευομένη περικοπὴ ἀπὸ τὰ συνταρακτικὰ κομμουνιστικὰ κηρύγματα, τὰ ὁποία γίνονται ἐν Ἰνδίας εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν, εἶναι ἀξία μεγάλης προσοχῆς. Τοιοῦτοι λόγοι δὲν πρέπει μόνον νὰ ὀδηγήσουν τοὺς Χριστιανούς εἰς μίαν αὐτοκριτικὴν καὶ αὐτοεξέτασιν διὰ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν καὶ ἀποστολὴν των. Παραλλήλως πρέπει νὰ ἀφυσπύσσουν καὶ τὰς κυβερνήσεις τῶν χριστιανικῶν κρατῶν ἀπὸ τὸν λήθαργόν των.

Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐννοήσουν οἱ ἰθύνοντες τὰς τύχας τοῦ κόσμου, ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ πεδίου διεξαγόμενος ἀγὼν μεταξὺ τῶν δύο κόσμων εἶναι ἐν τελευταία ἀναλόσει ἀγὼν ἰδεολογικός. Ἡ μόνη δὲ δύναμις, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἀντιτάξῃ τελεσφόρον καὶ νικηφόρον ἄμυναν ἐναντίον τῶν μαρξιστικῶν δογμάτων εἶναι ἡ ἀκαταγώνιστος πνευματικὴ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς χειραφετηθοῦν λοιπὸν οἱ Κυβερνήται τῶν Κρατῶν ἀπὸ τὴν ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας ἀδιαφορίαν των. Ἄς κατανοήσουν, ὅτι μόνον ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν ζωτικὴν ἐντελέθειαν, ἥτις ἐμψυχώνει καὶ ζωοποιεῖ τὴν ἀναμορφωτικὴν προσπάθειαν τῶν ἐθνῶν. Ἄς ἐγκαταλείψουν τὸν Κρητικοχριστιανισμὸν των ἢ τὴν ἀντιχριστιανικὴν των διάθεσιν καὶ ἄς ἐργασθοῦν μετὰ συνείδησιν τῶν ἐθνῶν των πρὸς ἀξιοποίησιν τοῦ θαυμασίου δυναμισμού τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν πρέπει μόνον αὐτοὶ νὰ ἐγκλωπωθοῦν, ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ διακηρύξουν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ φορεὺς τῶν ὑψίστων ἀξιών, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ μορφοποιήσουν τὸ ἄμορφον χάος τῶν κοινωνικῶν ἀντιθέσεων καὶ δυσαρμονιῶν καὶ νὰ ἐγκαθιδρῶσουν τὴν πραγματικὴν εἰρήνην καὶ εὐδαιμονίαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὰ «Χρονικὰ» τῆς «Ἐκκλησίας».

Τὰ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δημοσιευόμενα ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ «Χρονικὰ» παρουσιάζουν κατὰ τρόπον ἀντικειμενικόν πτυχὰς τινὰς ἐκ τῆς ζωῆς οὐ μόνον τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων ἢ ἑτεροδόξων ἐκκλησιῶν καὶ παραφράδων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ἄλλων Θρησκευτῶν. Τοῦτο οὐδόλως σημαίνει, ὅτι ἡ «Ἐκκλησία» ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀναγνωρίζει πως ὡς κανονικὰς Ἐκκλησίας τὰς μὴ τοιαύτας. Τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει ὑποχρέωσιν, ὅπως μεταδίδῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερας πληροφορίας, ἀναγομένας εἰς τὴν καθ' ὅλου θρησκευτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

Ἡ 'Ι. Σύνοδος ἐπανέλαβε τὴν 16ην τρ. τὰς διακοπείσας ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐργασίας Αὐτῆς, συνεδριάζουσα ἕκτοτε κατὰ τὰς τακτὰς ἡμέρας συνεδριῶν.

— Τῇ 16ῃ 'Ιανουαρίου ἡ 'Ι. Σύνοδος ἐτέλεσεν τριᾶχιον εἰς τὸ Συνοδικὸν Παρεκκλήσιον τοῦ 'Αγ. 'Ανδρέου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος ἀειμνήστου Μητροπολίτου πρ. Νευροκοπίου κυροῦ Εὐγενίου.

— Τῇ 28ῃ παρελθόντος μηνὸς ἤρχισε τὰς ἐργασίας αὐτοῦ τὸ Α' Συνέδριον 'Ιεροκλήρων τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος. Αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ διεξάγονται συμφώνως πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς 'Ιεράς Συνόδου ἐγκριθέν πρόγραμμα.

Ο.Δ.Ε.Π. — Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. συνήλθε τῇ 21ῃ παρελθόντος μηνὸς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Δωροθέου καὶ ἐξήτασε διάφορα θέματα τρεχούσης φύσεως.

— Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος μέλους τοῦ Κ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. Δημητρίου Πιπέρου, διωρίσθη ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ 'Ελεγκτικῆς Συνεδρίου κ. 'Αστέριος Νταῖς.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ Κ. Συμβουλίου, ληφθείσης κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν, προσελήφθη ὡς Δικαστικὸς Σύμβουλος τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ὁ τέως Ὑπουργὸς καὶ βουλευτὴς 'Αθηνῶν κ. Χρῆστος Σολομωνίδης.

— Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ 'Αρχιεπισκόπου τὴν 11ην καὶ 15ην 'Ιανουαρίου τρ. ἔτους καὶ ἔλαβεν ἀποφάσεις ἐπὶ διαφόρων τρεχούσης φύσεως ὑπηρεσιακῶν ζητημάτων. Κατὰ τὴν συνεδρίαν δὲ τῆς 11ης 'Ιανουαρίου ἀπεφασίσθη ὅπως διενεργηθῆ διεθνὴς διαγωνισμὸς διὰ τὴν τουριστικὴν ἀξιοποίησιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν παρὰ τὴν Βουλιαγμένην χώρων τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Μετὰ συνεργασίαν τοῦ Μακαριώτατου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. Δωροθέου μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν κ. Θηβαίου ἀπεφασίσθη ὅπως, εἰς τὸ καταρτιζόμενον νομοσχέδιον «Περί Συνεταιρισμοῦ Στεγᾶσεως Δημοσίων Ὑπαλλήλων» περιληφθῆ διάταξις, δι' ἧς θὰ μετέχουν τοῦ ἐν λόγω Συνεταιρισμοῦ καὶ οἱ 'Ιερεῖς, ἀπολαύοντες καὶ αὐτοὶ τῶν προβλεπόμενων ὑπὸ τοῦ Νομοσχεδίου διὰ τοὺς Δημοσίους Ὑπαλλήλους εὐεργετημάτων (χορηγήσεως δανείων αὐτοστέγασεως κλπ.).

'Αρχιεπισκοπὴ 'Αθηνῶν

Τῇ 9ῃ 'Ιανουαρίου ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Κωνσταντίνου Τσάτσου, μεθ' οὗ συνεργάσθη ἐπὶ μακρὸν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Μακαριότητα ὁ ἐν Βελιγραδίᾳ πρεσβευτὴς τῆς 'Ελλάδος κ. Φίλων, ὁ βουλευτὴς κ. 'Αγγελος Καμβύσης καὶ ὁ κ. Χ. Βήττας, Γραμματεὺς τῆς Συγκλήτου τοῦ Πανεπ. 'Αθηνῶν.

— Τῇ ἐπομένῃ (10) ἐπεσκέφθησαν τὸν Μακαριώτατον ὁ Διευθυντὴς 'Εκκλησιῶν τοῦ Ὑπουργείου 'Εξωτερικῶν πρεσβευτὴς κ. Στεφάνου, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπ. 'Αθηνῶν κ. 'Α. 'Αλιβιζάτος, ὁ παρεπιδιμῶν ἐνταῦθα Σεβ. Μητροπολίτης Περγάμου κ. 'Αδαμάντιος, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ναυτικοῦ Μουσείου κ. 'Ανάργυρος καὶ οἱ κ. κ. Κωνσταντίνου καὶ Κυριακόπουλος τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.

— Τῇ 11ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος ἔσχε μακρὰν συνεργασίαν μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν 'Εσωτερικῶν καὶ προσωρινοῦ Ὑπουργοῦ 'Εθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Μακρῆ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρία τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

Αὐθμερὸν ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Βεγλερῆ, τοῦ Νομάρχου Λαρίσης κ. Γεωργιάδου καὶ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ζακυνθίου. Ὡσαύτως ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν 'Επιτροπὴν ἀπεργῶν τῶν ἐργοστασίων Λαυραῶν.

— Τῇ 12ῃ 'Ιανουαρίου ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Μακαριότητα ὁ Διοικητὴς τῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν κ. Ρακιτζῆς, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ριζαρίου Σχολῆς κ. Μακρῆς, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Πατρονικόλας, ὁ παρὰ τῷ 'Αρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς κ. Κιουσόπουλος καὶ ὁ κ. Λεόπουλος, Σύμβουλος παρὰ τῇ 'Ελληνικῇ Πρεσβείᾳ τοῦ Βελιγραδίου.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἠύλῳγησεν ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ τοῦ 'Αγ. Διονυσίου τοῦ 'Αρεοπαγίτου τοὺς γάμους τοῦ κ. Δρακοπούλου μετὰ τῆς δίδος Μερκάτη, παρούσας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, παρέστη δ' ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἐν τῇ Μ. Αἰθούσῃ τοῦ Πανεπ. 'Αθηνῶν γενομένην τελετὴν τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων Πανεπιστημιακῶν 'Αρχῶν.

— Τῇ 13ῃ 'Ιανουαρίου ὁ Μακαριώτατος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. 'Επισκόπου Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνοῦ, παρέστη εἰς τὴν ἑορτὴν, καθ' ἣν ἐκόπη ἡ πίττα τοῦ Ὀμίλου Φίλων 'Αστυνομίας Πειραιῶς.

— Τῇ 14ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν Οἰκονομικῶν κ. Θηβαῖον, μεθ' οὗ συνειργάσθη ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων ἐκκλησιαστικῆς φύσεως. Ἐν συνεχείᾳ δὲ προήδρευσε τῆς πρώτης κατὰ τὸ τρέχον ἔτος συνεδρίας τοῦ Δ. Σ. τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Αὐθμερὸν ἡ Α. Μ. ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐμπορ. Συλλόγου Πειραιῶς κ. Μπρούσκαρη καὶ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν κ. Κροκίδα.

— Τῇ ἐπομένῃ, 15ῃ 'Ιανουαρίου, ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Μακαριότητα ὁ Θεοφ. 'Επίσκοπος Χριστουπόλεως κ. Ἀμβρόσιος καὶ οἱ κ. κ. 'Ι. Θεοδωρακόπουλος, καθηγ. Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, Σ. Δοντᾶς, 'Ακαδημαϊκός, Γιαννούσης, βουλευτὴς, Κριμπᾶς, Ὑποδότης Κτημ. Τραπεζῆς, Γεωργίου, 'Αστυν. Διευθυντῆς, Κυριακόπουλος, Διευθυντῆς Ὑπουργείου Παιδείας.

— Τῇ 16ῃ 'Ιανουαρίου προήδρευσε συνεδρία τῆς 'Ιεράς Συνόδου.

— Ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος καθ' ὅλως τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς 17ης 'Ιανουαρίου ἐδέχθη, εἰς ἀκρόασιν, ὡς πράττει τοῦτο ἀνελλιπῶς ἀνά πάσαν Πέμπτην, κληρικοὺς τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν.

Αὐθμερὸν ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Μακαριότητα ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν τοῦ Λιβάνου κ. Φαργκόν, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νοβίας κ. 'Ανθίμος, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κονιδάρης καὶ τὸ Προεδρεῖον τοῦ Σώματος 'Ελληνίδων Ὀδηγῶν.

— Τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς ἐπομένης, 18ης, τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθησαν τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Οἴκου Τυφλῶν, ὁ 'Αρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς στρατηγὸς Μακρυωνίτης καὶ ὁ Ὑφυπουργὸς 'Εξωτερικῶν κ. Σκέφερις.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Α. Μ. ὁ 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν ἐπεσκέφθη τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆν, μεθ' οὗ καὶ συνειργάσθη ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, τὸ δὲ ἀπόγευμα παρέστη εἰς τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ 'Ακαδημαϊκοῦ κ. Δοντᾶ διάλεξιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ».

— Τῇ 19ῃ 'Ιανουαρίου ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. 'Α. Παπαγεωργακοπούλου, 'Αν. Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβούλου. Ὡσαύτως ἐπεσκέφθη τὸν Μακαριώτατον ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου κ. Κωνσταντίνου.

— Τῇ ἐπομένῃ (20) ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. 'Επισκόπου Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνοῦ, παρέστη εἰς τὰ ἐγκαίνια τῶν συσσιτίων τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγ. Παρασκευῆς Χαλανδρίου.

— Τῆ 21ῃ Ἰανουαρίου ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐν συνεχείᾳ δέ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας κ. Γεωργίου καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνού, παρέστη εἰς τὰ ἔγκαινα τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα παρέστη εἰς τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν γενομένην συνεδρίαν τοῦ «Χριστιανικοῦ Κοινωνικοῦ Κύκλου», ἐπισφραγίσας αὐτὴν δι' ἐμπνευσμένης καὶ διαφωτιστικῆς ὁμιλίας.

Αὐθμερόν ἐδέχθη ἐπίσης τὸν Ὑπουργὸν Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Κωτιλάδη.

— Τῆ 22ᾳ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἔσχε συνεργασίαν μετὰ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Οἰκονομικῶν κ. Ἀλιμπράντη. Ἐδέχθη ὡσαύτως τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων κ. Ἀθηναγόραν, τὸν Πρόεδρον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν κ. Μ. Παπαγεωργίου, τὸν κ. Γ. Στρέϊτ καὶ τὸν κ. Στυλ. Ἀστεριάδη, ἐν συνεχείᾳ δέ προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῆ ἐπομένη (23) προέστη συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Αὐθμερόν ἐδέχθη τὸν Ἀντιπρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Κυριακόπουλον.

— Σεπτῆ ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Ἀρχιμανδρίτης κ. Θεόκλητος Φιλιππίδης ἐξεπροσώπησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ψαλεῖσαν τὴν 10ην Ἰανουαρίου ἐπιμνημόσυνον δέσιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀποθανόντος Προέδρου τῆς Αὐστριακῆς Δημοκρατίας, διαβιβάσας καταλλήλως τὰ συλλυπητήρια τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

— Παρὰ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διετέθησαν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1956 τὰ κάτωθι ποσά:

	Δραχ.
1) Εἰς βοηθήματα ἀπόρων Σπουδαστῶν	39.075.—
2) Εἰς βοηθήματα ἀπόρων Κληρικῶν	9.555.—
3) Εἰς φάρμακα καὶ περίθαλψιν ἀσθενῶν	5.008.—
4) Εἰς χαρτόσημα ἀδειῶν γάμων ἀπόρων	4.554.—
5) Εἰς βοηθήματα Πάσχα καὶ Χριστουγέννων	172.134.—
6) Εἰς βοηθήματα ἀποφυλακιστέων	1.000.—
7) Εἰς ἐξοδα κηδεύσεως ἀπόρων	2.400.—
8) Εἰς ἐνίσχυσιν Φιλαν. Συλλόγων καὶ Σωματείων	3.602,50
9) Εἰς εἰσιτήρια ἀπόρων	525.—
10) Εἰς καθημερινὰ βοηθήματα	77.441.—
11) Ἐπίσης διετέθησαν εἰς εἶδος βοηθήματα ἀξίας	4.722.—

Συνολικῶς διετέθησαν εἰς βοηθήματα 320.016,50

Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον. Τὸ Μ. Σ. τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν συνήλθεν τὴν 10ην Ἰανουαρίου ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Εὐρίπου κ. Ἀλεξίου καὶ ἠσχολήθη περὶ διάφορα θέματα τρεχούσης φύσεως.

Ἱ. Μονῆ Ἀσωμάτων (Πετράκη). Τῆ 12ῃ Ἰανουαρίου ὁ Παν. Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη ἐδεξιῶθη ἐν τῷ Ἡγουμενείῳ τοὺς φοιτῶντας πρὸς πληρεστέρας σπουδᾶς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Θεολογικῇ Σχολῇ Αἰθίοπας, Γερμανοῦς, Ἀμερικανοῦς, ἔξ Οὐγκάντας καὶ ἐκ Κορέας φοιτητᾶς τῆς Θεολογίας, οἵτινες διαμένουσιν ὡς οἰκότροφοι ἐν τῷ Θεολ. Οἰκοτροφείῳ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν σεμνὴν ἑορτὴν ἐκόπη παρὰ τοῦ Παν. Ἡγουμένου ἡ πύξαις καὶ διανεμήθη εἰς τοὺς ξένους φοιτητᾶς. Εἶτα δὲ οὗτοι συγκεκλινημένοι καὶ ἐν ἀτμοσφαιρᾷ θρησκευτικῆς ἐξάρσεως ἔψαλλον θρησκευτικῶς ὕμνους τῆς πατρίδος αὐτῶν.

Ἐκκλησιᾶ Ὀρφανοτροφείων Βουλαγιμένης. Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλαγιμένης συνήλθε τὴν 15ην αρ. μηνὸς εἰς τὴν πρώτην κατὰ τὸ τρέχον ἔτος συνεδρίαν αὐτοῦ. Κατ' αὐτὴν ἀπεφασίσθη ἡ

ἀνανέωσις τεσσάρων ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Γενομένης δὲ κληρώσεως, συμφώνως τῷ ἰσχύοντι Ὄργανισμῷ, ἐξήλθον τέσσαρα μέλη. Κατόπιν δὲ τούτου ἀπαντὰ τὰ μέλη ἐθεώρησαν καθήκον τῶν ἐπιβεβλημένων ὧτος ὑποβάλλωσι τῷ Μακαριωτάτῳ τὰς παραιτήσεις αὐτῶν, πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ Δ. Συμβουλίου.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Καθ' ἡ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Πρεβέζης, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Στυλιανὸς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου μέχρι σήμερον ἐτέλεσεν εἰκοσάκις τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῇ πόλει τῆς Πρεβέζης καὶ χωριοῖς, ἐνῶ πρὸς ἐπίλυσιν διαφόρων ἄλλων ζητημάτων ἐπεσκέφη 19 χωρία τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ. Πρὸς τοὺς ἐνεκαίνας δύο νέους Ναοὺς, ὧν ὁ εἰς ἀφιέρωσιν εἰς τὸν Ἀπ. Παῦλον. Ὁ θεὸς λόγος ἐκηρύχθη δαφιλῶς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου, τοῦ Ἱεροκλήρου, τοῦ Γεν. Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τῶν βοηθῶν Ἱεροκλήρου. Ὡσαύτως ἡ θεία Ἐξομολόγησις ἐγένετο ὑπὸ 15 πνευματικῶν πατέρων, οἵτινες περιώδευσαν τὴν πόλιν καὶ τὰ χωρία. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀπειλημένως ἐπεσκέφη τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς μαθητᾶς αὐτῶν πατρικὰς νοουθεσίας καὶ συμβουλὰς. Πρὸς ἀνακούφισιν προσέτι τῶν πτωχῶν κατὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας διοργανώθη λαχειοφόρος ἀγορά. Οὕτω διακόσται πτωχαὶ οἰκογένειαι ἔτυχον περιθάλψεως ὑπὸ τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων ἐκτὸς πενήτηκοντα ἄλλων, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον εἰδικὸν βοήθημα ἀπὸ τὸν Ποιμενάρχην, ὅστις παρέθεσε καὶ γεῦμα εἰς τοὺς ἐν Φυλακαῖς τὴν 1ην τοῦ Νέου ἔτους. Ἐκ τῶν παρὰ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας σταλέντων διένειμεν ὑπόδησιν εἰς ἀπαντας τοὺς Ἱερεῖς τῆς περιφέρειας, εἰς τοὺς ἐν Φυλακαῖς, ὁμοίως δὲ ἱματισμὸν καὶ ὑπόδησιν εἰς τοὺς πλημυροπαθεῖς τοῦ χωρίου Ἐλεούσα-Ἀρτης καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ἀπόρους τῆς περιφέρειας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Καθ' ἡ ἀνεγράφη ἐν τῷ παγκοσμίῳ τύπῳ, κατετέθη πρό τινας εἰς τὴν Τουρκικὴν βουλὴν πρότασις, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἐκ τῆς Τουρκίας ἔξωσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διότι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δύναται νὰ θεωρῆται ὡς πολιτικὸς ἀρχηγὸς μᾶλλον παρὰ ὡς πνευματικὸς ἡγέτης. Κατὰ τοὺς ξένους παρατηρητᾶς ἡ ἐναντιοῦ τοῦ Πατριαρχίου ἀδικαιοδογῆτος καὶ ἐμπαθῆς ἐχθρότης αὐτῆ ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ ὅτι οὗτος ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετέλεσεν Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς

Τὸ Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 11ης Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἠσχολήθη περὶ τὸ ζήτημα τῆς οἰκονομικῆς ἐνίσχυσεως τῶν ἡμερησίων ἑλληνοαμερικανικῶν σχολείων ἐκ τοῦ Εἰδικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ταμείου, ὅπερ ἰδρύθη ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, ἀποφάσει τῆς 13ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

Κατὰ τὴν 11ην Ἰανουαρίου ἐν τῷ Εἰδικῷ Ἐκπαιδ. Ταμείῳ ὑπῆρχε τὸ ποσὸν τῶν 30.245.20 δολλαρίων.

Οὕτω ἀπεφασίσθη ὅπως εἰς ἑκάστην Κοινότητα χορηγῆται ποσὸν πέντε χιλιάδων δολλαρίων ἅμα τῇ ἐνάρξει λειτουργίας ἐν αὐτῇ ἡμερησίου ἑλληνοαμερικανικοῦ σχολείου. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως παρέχεται δι' ἐνίσχυσιν εἰς ἐν ἑκάστον ἐκ τῶν ἤδη λειτουργούντων σχολείων τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων δολλαρίων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστόφορος, διὰ τοῦ ἀπὸ 15)12)1956 Πατριαρχικοῦ Γράμματος, διώρισεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ Πατριαρχικὴν Οἰκονομικὴν Ἐπιτροπὴν (Π.Ο.Ε.), εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ πλήρης διαχείρισις τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας διὰ περίοδον τριῶν ἐτῶν, ἀρχομένην ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1957 καὶ λήγουσαν τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1959.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς Ἰορδανίας ἠσκήθη ὑπὸ τοῦ Ἰορδανοῦ ἐφέτου Ἀτὸν Ἀτάλα καὶ τοῦ Προέδρου τῆς ἐν Ἀμμάν Ἀραβορθόδοξου Κοινότητος Σαάνδ Ἀμποντζάρεφ ἀναίρεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἰορδανοῦ Πρωθυπουργοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτρέπη ἡ διενέργεια ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Οἱ ἀναίρεσιόντες Ἀραβορθόδοξοι ἰσχυρίζονται ὅτι, κατὰ τοὺς ἰσχύοντες Κανονισμοὺς περὶ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἀρμόδιος νὰ διατάξῃ τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου ἦτο ὁ Μέγας Βεζύρης, τοῦ ὁποίου ὅμως τὰ δικαιώματα δὲν ἔχει ὁ ἤδη Πρωθυπουργὸς τῆς Ἰορδανίας, ὅστις ἐν προκειμένῳ, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἰδίων, ἀναρμοδίως ἀπεφάσισε τὴν ἐκλογὴν. Σημειωτέον ὅτι, εἰς ἡν περίπτωσιν γίνουσι δεκταὶ αἱ ἀπόψεις τῆς ὑπὸ τὸν ἐρέτην Ἀμάλα δμάδος Ἀραβορθόδοξων καὶ ἀκυρωθῆ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἰορδανοῦ Πρωθυπουργοῦ, θὰ ἐκδοθῆ ἐρμηνευτικὸς νόμος, δι' οὗ θὰ καθορίζεται τὸ ἀρμόδιον νὰ διατάξῃ τὴν ἐκλογὴν ὄργανον. Ἄλλως δὲν ὑπάρχει κώλυμα τι διὰ τὴν ἀμεσον διενέργειαν τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ Πατριάρχης τῆς Μόσχας Ἀλέξιος, ἀπαντῶν εἰς σχετικὴν ἐπιστολὴν τῶν Γερμανῶν ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων Dr Heinrich Held (Düsseldorf) καὶ Dr Ernst Wilm (Bielefeld), χαρακτηρίζει τὴν εἰδησιν περὶ τῆς ἀπαγωγῆς καὶ ἐξορίας Οὐγγρων πολιτῶν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν ὡς «ψευδῆ». Ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῶν οἱ δύο οὗτοι ἐκπρόσωποι τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας ὑπέβαλον θερμὴν παράκλησιν πρὸς τὸ Ὀρθόδοξον Ρωσικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως μεσιτεῖται πρὸς τὴν Ρωσικὴν κυβέρνησιν, ἵνα μὴ γίνωνται εἰς τὸ μέλλον ἐξορία καὶ ἀπαγωγαὶ πολιτῶν καὶ ἵνα μὴ χρησιμοποιῶνται βάναισα μέσα εἰς τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα.

Ἐν τῇ ἀπαντήσῃ αὐτοῦ ὁ πατριάρχης Ἀλέξιος γράφει: «Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ, παραρωμίετε ἡμᾶς, ἵνα ζητήσωμεν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν ἡμῶν ὅπως αὕτη καταπαύσῃ τὴν ἀπαγωγὴν καὶ ἐξορίαν Οὐγγρων πολιτῶν εἰς τὴν Σοβ. Ἐνωσιν. Δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν αἰτήσιν σας μόνον ἐὰν υποθέσωμεν, ὅτι πρέπει νὰ ἔχητε λάβει μίαν ψευδῆ εἰδησιν. Αἰσθανόμεθα τὴν υποχρέωσιν νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν ὑμῶν τὴν ἐπανειλημμένην ἐπίσημον διακήρυξιν τῶν Ρώσων ἀντιπροσώπων ἐν τῇ 11ῃ Συνεδρίᾳ τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ἣτις ἀνεφέρετο εἰς τὰς ἀβασίμους καὶ ἀναποδείκτους κατηγορίας περὶ ἀπανθρώπων συμπεριφορᾶς, αἵτινες διευτυπώθησαν εἰς βῆρος τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως».

Ἀναφερόμενος εἶτα ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος εἰς τὴν στάσιν τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν τραγικῶν γεγονότων τῆς Αἴγυπτου καὶ Οὐγγαρίας γράφει: «Καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ, ἐθλίβημεν βαθεῶς, ὅπως καὶ ὑμεῖς, διὰ τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἐν ταῖς χώραις ταύταις λαῶν καὶ προσευχόμεθα ἀδιαλείπτως, ἵνα ὁ Κύριος εὐλογῇ αὐτοὺς καὶ χαρίσῃ αὐτοῖς τὴν εἰρήνην (Ψαλμ. κθ', 11). Μετὰ χαρᾶς πληροφοροῦμεθα τὰς προσπαθείας τῶν λαῶν τούτων πρὸς ἀποκατάστασιν ὁμαλῶν καὶ εἰρηνικῶν συνθηκῶν ζωῆς. Ἄλλ' ἀναγνωρίζομεν τὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας ἔχουν οὗτοι νὰ ἀντιμετωπίσουν. Ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία συμμετέγει ἤδη κατὰ τι εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνακουφίσεως τῆς θλίψεως τοῦ αἰγυπτιακοῦ καὶ οὐγγρικοῦ λαοῦ καὶ εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν χωρῶν τῶν. Ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ αἱ ὑμέτεραι Ἐκκλησίαι ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὴν ἐκκλήσιν πρὸς παροχὴν βοήθειας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Οὐγγαρίαν».

— Ὡσαύτως ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Μόσχας ἐπεστράτευσε πλείστας δηλώσεις ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων, διαψευδοῦσας τὴν εἰδησιν περὶ ἀπαγωγῆς καὶ ἐξορίας εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν Οὐγγρων πολιτῶν. Αἱ δηλώσεις αὗται μετεδόθησαν καὶ διὰ τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν τῶν δορυφόρων χωρῶν, πλὴν τῆς Πολωνίας.

Μία ἐκ τῶν δηλώσεων τούτων, αἵτινες ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τῶν ἐκφωνητῶν τοῦ ραδιοφ. σταθμοῦ τῆς Μόσχας, ἀποδιδόμενη εἰς τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Μunkασενο καὶ Uzhgorod, ἔλεγεν: «Αἱ ἐξ Οὐγγαρίας ὁδοὶ διέρχονται διὰ τῆς ἡμετέρας περιοχῆς. Καθημερινῶς μὲ ἐπισκέπτονται πλήθη

λαοῦ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔχει ἴδει ἢ ἔχει ἀκούσει ἔστω καὶ μίαν μόνην περίπτωσιν περὶ συλληφθέντος καὶ ἐξορισθέντος προσώπου. Τοῦτο ἐξηγεῖται μόνον διότι δὲν ὑπάρχουσι ταιαῦτα πρόσωπα».

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Palladii τῆς ἐπαρχίας Lwow καὶ Ταμπορολ (ἐν τῇ Σοβιετικῇ Οὐκρανίᾳ) παρουσιάσθη λέγων: «Δὲν γνωρίζομεν οὔτε μίαν περίπτωσιν ἀναγκαστικῆς ἀπαγωγῆς καὶ ἐξορίας ἐκ τῆς Οὐγγαρίας πρὸς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν. Ζῶμεν δὲ πλησίον τοῦ τμήματος ἐκείνου τῶν οὐγγρικῶν συνόρων, ὅπερ συνδέεται μετὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως διὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Ἰνον».

— Καθ' ὃ ἀναγράφει τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «The living Church», πέντε ἐν συνόλῳ Ὀρθόδοξοι Ρωσικαὶ Ἐκκλησίαι, ἐν Ἀμερικῇ, ἐξαρτώμεναι μέχρι τοῦδε ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, διέρρηξαν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν μετὰ τῆς μητρικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ συνηνώθησαν ἐντὸς τοῦ 1955 μετὰ τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἣτις δὲν ἀναγνωρίζει τὴν αὐθεντίαν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας. Ἡ ἀνεξάρτητος Ρωσικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἀριθμεῖ 350 ἑνορίας καὶ 750.000 μέλη.

— Κατ' ἐντολὴν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ὁ πρεσβευτῆς τῆς Τσεχοσλοβακίας εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν κ. Βόσαγκλικ ἐνεχείρισε εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην τοῦ Λένινγκραντ καὶ Νόβγκοροντ κ. Ἐλευθέριον τὸ παράσημον τῆς Δημοκρατίας διὰ τὴν καρποφόρον διοίκησιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας, ὡς καὶ ζωγραφικὸν πίνακα τοῦ καλλιτέχνου Σλάβιτσακα «Ἡ Πράγα ἐν καιρῷ χειμῶνος» δῶρον τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Κυβερνήσεως.

— Τὴν 22αν Σεπτεμβρίου 1956 εἰς τὴν πόλιν τοῦ Τσερνιόβου ἐγένετο πανηγυρικὸς ἑορτασμός τῆς 60ῆς ἐπετελοῦ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου Τσερνιόβου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Πατριάρχης Μόσχας κ. Ἀλέξιος ἀπένειμε εἰς τὸν ἐπίσκοπον Τσερνιόβου κ. Ἀνδρέαν τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

— Τὴν 4ην Σεπτεμβρίου 1956 ὁ Μητροπολίτης Κρουτίτσκης καὶ Κολομένης κ. Νικόλαος ἐδέχθη τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κίνας κ. Τιν Κονάν Σούν καὶ τὴν σύζυγόν του καὶ ἔσχε μετ' αὐτῶν μακρὰν συνομιλίαν περὶ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας εἰς τὴν Σοβ. Ἐνωσιν, περὶ τῆς δράσεως τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς πρόσπασιν τῆς εἰρήνης καὶ περὶ τῆς μεταβάσεως τοῦ Μητροπολίτου Νικόλαου εἰς τὴν Κίναν.

— Ἀπὸ τῆς 2-11 Ἰουλίου 1956 ἐφιλοξενήθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Μόσχας ὁ Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ. Νήφων (Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Ἀντιοχείας).

— Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου, ὁ Μητροπολίτης Τύρου καὶ Σιδῶνος κ. Παῦλος παρέμεινε εἰς τὴν Ρωσίαν ἀπὸ τῆς 15ης Ἰουλίου μέχρι τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐπισκεφθεὶς τὴν Μόσχαν, τὸ Λένινγκραντ, τὸ Κίεβον καὶ τὸ Λβῶβ.

— Ἡ ἡγουμένη τῆς μονῆς Σεντνάι (Συρία) Μαρία, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου, παρέμεινε εἰς τὴν Σοβ. Ἐνωσιν ἀπὸ 16-30 Ἰουλίου 1956, γενομένη δις δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Μόσχας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ γνωστὸς Βούλγαρος κανονολόγος πρωτοπρεσβύτερος κ. Στέφανος Τσάνκωφ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν Ἐπετηρίδα τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Σόφιας «Ἅγιος Κλήμης Ἀχρίδος», τόμος Γ', ἔτος 1953—1954, ἀξιόπροσεκτον πραγματεῖαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ἅγιον Ὄρος Ἄθως καὶ ἡ παρούσα θέσις του». Ἡ πραγματεία διαιρεῖται εἰς 4 μέρη. Τὸ πρῶτον μέρος ὁμιλεῖ περὶ τῆς καθόλου σημασίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους δι' ὁλόκληρον τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς πραγματείας ἐξετάζεται ἡ σημασία τοῦ Ἁγίου Ὄρους διὰ

τόν Ὀρθόδοξον κόσμον. Ἐνταῦθα ποιεῖται λόγον περὶ τῶν πνευματικῶν δεσμῶν τῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους μετὰ τὰς ἐπὶ μέρους Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν μόνος ἐν αὐτῷ. Τὸ τρίτον μέρος εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας ἐπελθοῦσαν παρακμὴν τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τὰ αἷτια τῆς παρακμῆς αὐτῆς. Εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τῆς πραγματείας τοῦ ὁ καθηγητῆς κ. Τσανκῶφ ἐκθέτει τὰς ἀπόψεις τοῦ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν δυνατότητα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς μοναχικῆς ζωῆς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Γερμανῶν Καθολικῶν ἐν τινι συγκεντρώσει, γενομένη προσφάτως ἐν Fulda, ἐπιτεθεῖσα ἐναντίον τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, διεκήρυξεν, ὅτι «ἐναντι τῆς ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας σταθερᾶς ἀποκρούσεως τῶν ἀτίμων κομμουνιστικῶν τεχνασμάτων ἴσταται τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως συνεργάζεται ἐν τῇ κομμουνιστικῇ «Παγκοσμίῳ κινήσει ὑπὲρ τῆς εἰρήνης» καὶ διὰ τῶν ἐπαφῶν αὐτῆς μετὰ τῶν Ὀρθόδοξων Πατριαρχείων τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς δημιουργεῖ συμπαιθεῖας ὑπὲρ τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσίας. Τὰ αἷτια τῆς δράσεως αὐτῆς δὲν ἀνάγονται μόνον εἰς τὴν σφαῖραν τῆς τακτικῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ θρησκευτικὸν καὶ θεολογικὸν πεδῖον ὡς καὶ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀντιπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἐκ παραδόσεως ἀισθάνεται ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐναντίον τῆς Δύσεως καὶ ἰδίᾳ τῆς Ρώμης».

—Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἐγένετο ἐν Assisi τῆς Ἰταλίας τὸ πρῶτον Διεθνὲς Συνέδριον διὰ τὴν Λειτουργίαν καὶ τὸ Ποιμαντικὸν ἔργον, εἰς ὃ ἔλαβον μέρος 1200 ἐκπρόσωποι τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξ ὅλου τοῦ κόσμου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦσαν πέντε καρδινάλιοι καὶ 80 περίπου ἐπίσκοποι. Ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἐξητάσθη κυρίως ἡ ἐν τῷ παρόντι κατάστασις τῆς λειτουργικῆς ἀναγεννήσεως ἐν τῷ Ρωμαιοκαθολικισμῷ ἐν συνάρτησιν πρὸς τὸ σημαντικὸν λειτουργικὸν ἔργον τοῦ σημερινοῦ Πάπα. Τὰ κυριώτερα ἐπὶ μέρους θέματα, ἀτινα ἀνεπτύχθησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶναι τὰ ἑξῆς: «Τὸ ποιμαντικὸν ἔργον καὶ ἡ κλεῖς τῆς ἱστορίας τῆς Λειτουργίας»· «Ἡ ποιμαντικὴ θεολογία τῶν Ἐγκυκλίων *Mystici Corporis* καὶ *Mediator Dei*»· «Τὰ νέα δὶγλωσσα λειτουργικὰ βιβλία καὶ τυπικὰ καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἐν τῷ ποιμαντικῷ ἔργῳ»· «Λειτουργικὴ τέχνη καὶ ποιμαντικὸν ἔργον»· «Ἡ ποιμαντικὴ σημασία τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Λειτουργίᾳ»· «Λειτουργικὴ ἀναγέννησις ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἱεραποστολῆς»· «Ἡ σχέσις τῆς Λειτουργίας καὶ τοῦ Ποιμαντικοῦ ἔργου ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Λειτουργίαις»· «Ἡ Ἀποστολικὴ Διάταξις *Sacramentum ordinis*»· «Ἡ λειτουργικὴ ἀνανέωσις τῆς Μεγ. Ἐβδομάδος»· «Ἡ ἐγκύκλιος *Musicae Sacrae Disciplina* καὶ ἡ σημασία αὐτῆς διὰ τὸ Ποιμαντικὸν ἔργον».

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἐκαστος Ἀμερικανὸς χριστιανὸς συνεισέφερε κατὰ μέσον ὄρον τῷ 1954 πενήντα δολλάρια καὶ τῷ 1955 πενήντα τέσσαρα δολλάρια πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

—Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον συνεκροτήθη ἐν Bethel τῆς Γερμανίας τὸ 23ον «Καίξερσβέρτειον Γενικὸν Συνέδριον» (*Kaiserswerther Generalkonferenz*), εἰς ὃ ἔλαβον μέρος ἐκπρόσωποι 73 γερμανικῶν ἀδελφοτήτων διακονισσῶν καὶ 15 οἰκῶν διακονισσῶν τῆς Αὐστρίας, Ἑλβετίας, Γαλλίας, Σουηδίας, Φινλανδίας καὶ Βραζιλίας. Ὡσαύτως εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο ἐδήλωσε συμμετοχὴν καὶ ἡ προσφάτως ἰδρυθεῖσα ἐν Ἰαπωνίᾳ ἀδελφότης τῶν διακονισσῶν. Κύριος εἰσηγητῆς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἦτο ὁ ἐπίσκοπος Dr Hermann Dietzfelbinger.

—Τῇ 14ῃ Ὀκτωβρίου 1956 τὸ «Ἰδρυμα Διακονισσῶν τοῦ Καίξερσβεργτ» (*Diakonissenanstalt, Kaiserswerth*), ὅπερ διευθύνεται ὑπὸ τοῦ ἱερέως Dr Robert Frick, ἐάρτασε τὴν 120ῆν ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ. Εἰς τὸ Ἰδρυμα τοῦτο ἐκπαιδεύονται καὶ τ ρ ε ἰ ς Ἐ λ λ η ν ἰ δ ε ς.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Καθ' ὃ μεταδίδει τὸ Δελτίον Πληροφοριῶν τῆς ἐν Γενεύῃ Οἰκουμενικῆς Ὑπηρεσίας Τύπου, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἐν Μόσχᾳ Πατριαρχείου τῆς Ὀρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ συνάντησις τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἥτις θὰ ἐγίνετο πλησίον τῶν Παρισίων περὶ τὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου ἐ. ἐ., ἀνεβλήθη. Ὡς ἐδήλωσε τὸ Πατριαρχεῖον, ἀπαιτεῖται ἀκόμη χρόνος, ἵνα προπαρασκευασθοῦν οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ διὰ τὴν συνάντησιν ταύτην. Ἡ νέα ἡμερομηνία τῆς συναντήσεως θὰ ὀρισθῇ δι' ἀλληλογραφίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν τινι περιοδικῷ τοῦ «Ἐθνικοῦ Ἰνδικοῦ Συμβουλίου τῶν Χριστιανῶν» ἐδημοσιεύθη τὸ περιεχόμενον ἐνός κομμουνιστικοῦ προπαγανδιστικοῦ λόγου, ὅστις, γενόμενος ἐν Ἰνδίας καὶ τυπωθεὶς, ἐκυκλοφόρησεν εὐρύτατα. Ἐν τῷ σατανικῷ λόγῳ τούτῳ λέγονται μεαξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι πολὺ ἰσχυρότερον ὄπλον διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς κοινωνίας μας παρὰ ἡ ἰδικὴ μας μαρξιστικὴ φιλοσοφία. Παρὰ ταῦτα ἡμεῖς θὰ νικήσωμεν σὰς τοὺς χριστιανούς. Εἴμεθα μόνον μία δρᾶξ, ἐνῶ σεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἀριθμεῖτε ἑκατομμύρια... Ἡμεῖς οἱ κομμουνισταὶ δὲν λέγομεν πολλά. Εἴμεθα ρεαλισταὶ καί, ὅταν ἀποφασίσωμεν νὰ φέρωμεν κάτι εἰς πέρας, γνωρίζομεν νὰ ἐξεύρωμεν τὰ κατάλληλα πρὸς τοῦτο μέσα. Ἐκ τῶν μισθῶν μας κρατοῦμεν μόνον ὅ, τι εἶναι ἀπαραίτητον δι' ἡμᾶς. Τὸ ὑπόλοιπον δίδομεν διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς προπαγάνδας. Διὰ τὴν προπαγάνδαν διαθέτομεν ὀλόκληρον τὸν ἐλεύθερον χρόνον μας καὶ ἐν μέρος τῶν διακοπῶν μας. Σεῖς ὅμως ἐλάχιστον χρήμα καὶ ἐλαχιστότατον χρόνον διαθέτετε διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Πῶς δύναται κανεὶς νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου, ὅταν σεῖς οἱ ἴδιοι δὲν διαποτιζέσθε ἀπὸ αὐτῆν, ὅταν δὲν ἐργάζεσθε διὰ τὴν ἐξάπλωσίν του, ὅταν ἐλάχιστον χρόνον καὶ χρήμα θυσιάζετε δι' αὐτό; Νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι θὰ κερδίσωμεν, διότι πιστεύομεν εἰς τὸ κομμουνιστικὸν κήρυγμα καὶ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωμεν τὰ πάντα, ἀκόμη, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη καὶ τὴν ζωὴν μας, ἵνα θριαμβεύσῃ ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκτὸς τῶν τακτικῶς παρεχομένων ὑποτροφῶν εἰς πτυχιούχους θεολόγους δι' εὐρύτερας θεολογικὰς σπουδὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ προσφέρει δύο ὑποτροφίας διὰ μεταπανεπιστημιακὰς σπουδὰς κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1957 - 58.

Διὰ τὰς ἐν λόγω ὑποτροφίας θὰ προτιμηθοῦν ὑποψήφιοι, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ θέματα σχετικὰ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν δρᾶσιν πρὸς ἐπικράτησιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν Εὐαγγελικῶν ἀρχῶν, τὰ κοινωνικὰ ἦθη, ἐπέιγοντα θεολογικὰ προβλήματα τῆς σήμερον κλπ.

Διὰ πλείονας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται ν' ἀπευθυνθοῦν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁδὸς Σοφοκλέους 1, παρὰ τῷ Καθηγητῇ κ. Ἀλιβιζάτῳ.

Ἐπίσης λεπτομερεῖς ἀνακοινώσεις εἶναι ἤδη ἀνηρτημέναι εἰς τὰς πινακίδας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Καλυβίων Ἡλίδος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἐν λόγῳ ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πύργῳ τῆ 18η Δεκεμβρίου 1956

† Ὁ Ἡλείας Γερμανός.

Ἱερά Μητρόπολις Ἐλασσῶνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Θ. Μεταμορφώσεως Ἁκρῆς, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ νόμιμα καὶ κανονικά πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν τοῦ ὑποψηφίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῆ 21η Δεκεμβρίου 1956

† Ὁ Ἐλασσῶνος Ἰάκωβος.

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 63 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν Διακοινικὴν θέσιν τακτικοῦ Διακόνου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Καλαμαριάς Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Διακοινικῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῆ 24η Δεκεμβρίου 1956

† Ὁ Θεσσαλονικῆς Παντελεῆμων.

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλοακαρνανίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Ἁγίῳ Θωμᾷ Μεσολογγίου ἱ. ἐνοριακοῦ ναοῦ «Ἁγίου Θωμᾶς», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 586/1941 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α. Ν. 2200/40» ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 29 Δεκεμβρίου 1956

† Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεος.

Ἱερά Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Νόμου 2200)1940, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Μαρκοπούλῳ Μεσογαίας Ἱ. ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὡς ἀνω ὀριζόμενα πιστοποιητικά, πρὸς ἀνακήρυσιν των ὡς ὑποψηφίων.

Δεκτοὶ θὰ γίνωσιν οἱ ἔχοντες πτυχίον Θεολογίας ἢ τοῦλάχιστον τοιοῦτον Ἱερατικῆς Σχολῆς ἢ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου.

Ἐν Κηφισίᾳ τῆ 3 Ἰανουαρίου 1957

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰάκωβος.

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Α. Ν. 2200)1940 «περὶ Ἱ. ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Καρδίτσης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ἀνω ἐνορίαν.

Ἐν Καρδίττῃ τῆ 4η Ἰανουαρίου 1957

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Κύριλλος.

Ἱερά Μητρόπολις Μηθύμνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α. Ν. 2200)1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἐνοριῶν: 1) Ἁγ. Γεωργίου Κεραμίου, 2) Ἁγ. Κυριακῆς Μηθύμνης, 3) Ἁγ. Ἰωάννου Ρεῦματος καὶ 4) Ἁγ. Ἀναργύρων Ἀρίσβης, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν καὶ λοιπῶν δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων ἐφημερίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω χηρεύουσῶν θέσεων.

Ἐν Καλλονῇ τῆ 14 Ἰανουαρίου 1957

† Ὁ Μηθύμνης Κωνσταντῖνος.

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 46, 47 καὶ 48 τοῦ Νόμου 2200(1940, ὡς καὶ τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ Ν. Δ. 415)47 «Περὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου Καπούρνης, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ προμνησθέντος Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά πρὸς ἀνακήρυσιν των ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Βόλῳ τῆ 16η Ἰανουαρίου 1957

† Ὁ Δημητριάδος Ἰωακείμ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

'Επιστολὴ Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1957. Ἔτος τριακοστὸν τέταρτον. Πρῶτος ἐκδότης Ἐμμανουὴλ Ἰ. Φαρλέκας (1924-1953). Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστ. Διακονίας, σελ. 331.

Rudolf Bultmann, Theology of the New Testament transl. by Grobel. London 1956. Vol. 1 σελ. 395, vol. 2, σελ. 278.

A. Flew & A. Macintyre, New Essays in Philosophical Theology. London 1955, σελ. 274.

Jakob Fellermeier, Abriss der Katholischen Gesellschaftslehre Verlag Herder Freiburg 1956, σελ. 240.

Franz König, Religions-Wissenschaftliches Wörterbuch. Die Grundbegriffe. Verlag Herder Freiburg 1956, σελ. 955.

The Ecumenical Review, Vol. IX N. 1 October 1956, p. 100.

Ἰωάννου Παπαζαχαρίου, Καθηγητοῦ Παντείου Σχολῆς, Διεύθυνσις τῆς ἐπιστήμης τῆς ἐγκληματολογίας εἰς ἐπιστήμην τῆς διακοινωνικῆς παθολογίας (Ἀνάτυπον ἀπὸ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά». Τόμ. Δ'). Ἀθῆναι 1956, σελ. 14.

Ἱστορία καὶ Ζωή, Ἐκκλοφὴ τὸ τεῦχος Δεκεμβρίου 1956 μὲ ἀποκλειστικῶς ἱστορικὰ θέματα.

Ἀρχιμ. Ἱερο. Ἰ. Κοτσώνη, δ. Θ., Ἰδιάζουσα περίπτωσις «Ἐκκλ. Οἰκονομίας». Ἡ θεὰ εὐχαριστία μεταφερομένη ὑπὸ μὴ χριστιανῶν γυναικῶν. (Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας» 1956). Ἀθῆναι 1956, σελ. 24.

P. Ch. Demetropoulos, M. A., C. D., The ethical requirements of the Kingdom of God. (Illustrations from the Parables and the Maxims). (A reprint from «Theology» 1956) Athens 1956 pp. 14.

Ἄγ. Γ. Σγουρίτσα, Ὁ Λακεδαιμονίας Ἅγιος Θεόκλητος. (Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας» 1956). Ἀθῆναι 1956, σ. 30.

Δ. Β. Βαγιακάκου, δ. Φ., Συμβολὴ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τῆς Μάνης. (Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας» 1956). Ἀθῆναι 1956, σελ. 24.

Π. Ν. Τρεμπέλα, Ὑπόμνημα εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆς Καινῆς Διαθήκης, Τόμος τρίτος: Ἡ πρὸς Ἐβραίους καὶ αἱ ἐπτὰ καθολικαί. Ἐκδόσις δευτέρα ἐπισημειωμένη. Ἀδελφότης Θεολογῶν ἢ «Ζωή». Ἀθῆναι 1956, σελ. 568.

Χριστοφόρου Ἀδ. Καλῆβα, Ἀρχιμανδρίτου, Ἱεροκήρυκος Χαλκίδος, Φῶς ἢ Φωτιά; Ἀθῆναι 1956, σελ. 157.

Ἀποστόλου Ν. Ὁσφανίδου, Στοιχεῖα διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Νέας Σμύρνης, Ἀθῆναι 1956, σελ. 31.

Δ. Β. Βασιλειάδη, Ἡ ἀξονικὴ τοξοστοιχία στὴν αἰγαιοπελαγίτικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχιτεκτονικὴ (Ἀνάτυπο ἀπὸ τὰ «Τεχνικὰ Χρονικά», τόμ. XXXII (1955), τεῦχος 369-370, σ. 114-17).

Ἰωάννου Καρυίση, Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Α' Τὸ δόγμα τῆς Σωτηρίας. Β' Τὸ ἱερὸν αἷτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας», τόμος ΔΓ', Ἀθῆναι 1956, σελ. 54.

Παναγιώτου Χ. Δημητροπούλου, Δρος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Πρόβλημα τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1956, σελ. 38.

Collection de l'Institut Français d'Athènes, Bulletin Anatytique de Bibliographie Hellénique, Tome XV, Année bibliographique 1954, Athènes, 1956, σελ. 506.

Ἀδελφότης Θεολόγων «Ἡ Ζωή», Ἡ Νοσταλγία τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθῆναι 1956, σελ. 152.

Παναγία ἢ Κουνίστρια, ἡτοῖ ἱστορία τῆς ἱερᾶς καὶ σεβασίας Μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ἐκκοιστρίας τῆς ἐν τῇ νήσῳ Σκιάθῳ καὶ τῆς θαυμαστῆς εὐρέσεως τῆς ἁγίας αὐτῆς εἰκόνης, ὁ πρὸς αὐτὴν παρακλητικὸς κανὼν καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς εὐρέσεως αὐτῆς. Ἐκδόσις τρίτη, Ἐπιμελεῖα Οἰκονόμου Γεωργίου Ρήγα, Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Σκιάθου. Ἐν Ἀθήναις 1956, σελ. 53.

Γεωργίου Θ. Γυιᾶκα, Δικηγόρου, Τὸ ἀδικημα τοῦ προσηλυτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι, Ἐδεσσα 1956, σελ. 57.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ἡ «Ἐκκλησία» ἐκδίδει ἐπίσης τὸν «Ἐφημέριον» διανεμόμενον δωρεὰν εἰς ἅπαντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐφημερίους, ὡς καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν «Θεολογία», τὴν ὁποῖαν λαμβάνουν ἐπίσης δωρεὰν ἅπαντες οἱ Ἱεράρχαι καὶ οἱ ἐφημέριοι Θεολόγοι Κληρικοί.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Θεοδοσίου Κ. Σπεράντσα, Τὸ Συνέδριον τῶν Ἱεροκλήρικων.

Φ. Κόντογλου, Ἄγιογραφικοὶ τύποι ἑορτῶν καὶ ἁγίων ἑορταζομένων κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον.

Σαμουὴλ Ταρέφε, Ὁ μοναχικὸς βίος ἐν Αἰθιοπία.

Ἀρχιμ. Τίτου Ματθαίου, Ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ Νεκταρίου Κεφαλά, Μητροπολίτου Πενταπόλεως (†) καὶ Ἱερᾶς Μονῆς Κρυπτοφέρρης.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Ἀνακοίνωσις.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Βιβλιογραφία.

Οἱ ἱερεῖς, ἀπευθύνεσθε πάντοτε ἀνεκδοκίως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», διὰ πᾶν ζήτημα ποῦ σᾶς ἀπασχολεῖ. Ἀπάντησιν θὰ λαμβάνετε ἀμέσως διὰ τοῦ «Ἐφημερίου».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὸν «Ἐφημέριον».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιούνται οἱ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησίας», «Ἐφημερίου» καὶ «Θεολογίας», ὅπως συνδρομᾶς ἢ ἄλλα ἐμβάσματα τῶν ἀποστέλλουν δι' ἐπιταγῆς μόνον ἐπ' ὄνοματι τῆς Διαχειρίσεως τῆς «Ἐκκλησίας».

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1.